

Thực Định Chung Thân

Contents

Thực Định Chung Thân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	18
15. Chương 15	19
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22
18. Chương 18	24
19. Chương 19	28
20. Chương 20	29
21. Chương 21	30
22. Chương 22	32
23. Chương 23	33
24. Chương 24	34
25. Chương 25	35
26. Chương 26	37

Thực Định Chung Thân

Giới thiệu

Người dịch: Tùy Nhã Thể loại: Sinh tử văn, cổ trang, mỹ công x cường thụ, HEĐộ dài: 26 chương. Một vương gia nổi t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-dinh-chung-than>

1. Chương 1

Dịch: Kidlove (meomoon86)

Biên: Tùy Nhã

Định vương Minh Đồng, kẻ tự cho mình là phong lưu tiêu sái đột nhiên ngã bệnh.

Hắn sinh ra ngái ngấm đồ ăn, khẩu vị và bao tử (dạ dày) đối với đồ ăn yêu cầu càng thêm cao. Dù là trân hào hải vị vào miệng hắn cũng chỉ có thể thốt ra vài lời chê bai, nói đồ ăn không hợp ý. Tay nghề của trù tử (đầu bếp) trong phủ Định Vương là trác tuyệt lại đều phải nhần nhịn, phần nộ không có chỗ phát tiết. Bất quá chỉ sau ba ngày người cũ đều ôm bực tức bỏ đi, phủ lại phải vời người mới.

Đã vậy dân thôn già thực hắn lại không ưa đâm ra khắp kinh thành trong mắt hắn không lấy nổi một điểm mỹ thực thoát khỏi hai chữ tầm thường. Mấy ngày trôi qua, hắn không chịu ăn uống. Bệnh tình thêm phần trầm trọng, suy nhược tới độ nằm liệt giường.

Hắn ốm yếu nằm dưỡng bệnh, lòng sinh phiền muộn mà xót thương cho bản thân. Lại nghĩ ngộ nhờ hắn đột tử liệu ai sẽ lo việc tang ma thay. Nằm liệt giường đến ngày thứ ba, hắn suy yếu gọi tổng quản tới trước giường đương việc dọn dò hậu sự.

Vừa khó nhọc thốt được bốn chữ “Sau khi Bản vương...” với tổng quản, lập tức gục xuống, hôn mê bất tỉnh.

Hoàng đế Minh Chân biết chuyện liền cố ý triệu kiến thiên sư Quản Vân Vi bói xem một quẻ, là quái tượng khó thấy. Thiên sư sau nửa ngày tham tường cơ hồ đoán ra được đôi chút mới chỉ về phía xa ở thành đông.

Ở thành đông có một khách điểm nhỏ, trong điểm chỉ có một chưởng quỹ kiêm trù tử (đầu bếp), bên trong vắng tanh không lấy một vị khách. Tiệm này thậm chí một tấm biển hiệu cũng không có bởi nó nằm sâu trong ngõ nhỏ. Ít người qua lại nên càng không có tiếng tăm gì. Vào giờ Dần mỗi buổi sáng sớm, nam nhân bắt đầu mở cửa tiệm làm việc, nam nữ già trẻ đều tới ăn, nói một tiếng an, hàn huyên đôi câu. Sau đó, mọi người lần lượt tìm một chỗ ngồi trong điểm. Lúc này nam nhân mới từ trong trù phòng đi ra. Người này sẽ bắt đầu làm việc từ thượng ngọ (buổi sáng) đến hạ ngọ (buổi trưa) với một chén cháo nóng hổi và một chiếc bánh bao thơm ngào ngạt.

Nam nhân kia không cầu kì. Mọi việc chỉ là nấu chút đồ ăn cho bữa sáng ở khách điểm. Món ăn không quá chú trọng về màu sắc và hình thức nhưng với mọi người chung quanh lại có danh tiếng.

“Nốt ruồi đen, cho một bát cơm rang đây, thái hành nhiều chút nhé!”

“Được, đến ngay đây!”

Giọng nói của nam nhân nhẹ nhàng vọng lại. Từ trong trù phòng, vươn cánh tay dài với một muỗng lớn. Không bao lâu, một chén cơm rang màu sắc đẹp mắt đã được mang ra. Khách nhân kia lập tức vui vẻ ăn, ngón nga ngón nghiêng động tác khiến một thực khách bên cạnh không khỏi sinh ra tò mò.

Người vận quan phục kia ăn xong lại tiếp tục gào to một tiếng. ——

“Nốt ruồi đen, cho thêm một bát cơm rang đây, thái hành nhiều một chút!”

Tổng quản đang thận trọng bưng chén cơm đến trước mặt Minh Đồng, hương thơm liền xông thẳng vào mũi hắn, khiến hắn dường như bị hấp dẫn.

“Cơm rang!? Một kẻ chỉ biết thưởng thức món này mà dám tiến vào phủ của ta?!”

“Vương, Vương gia, đây là hoàng thượng đích thân ra mệnh, thiên sư bậc toán mà định. Tiểu nhân phải ra roi thúc ngựa mang trở về, vẫn còn nóng. Vương gia hay là ngài ném thử chút đi!”

Minh Đồng nuốt một ngụm nước bọt và liếc mắt. Khóe miệng hắn co quắp đôi chút đồng thời thu hồi đường nhìn: “Phàm vật, quá thấp kém, sẽ khiến bao tử (dạ dày) của bản vương khó chịu.”

“Vương gia, hương thơm của cơm như vậy nói không chừng sẽ có chỗ hơn người. Vương gia, người hay là dùng thử một chút thôi?”

Hắn đã nói xuống nước như vậy. Minh Đồng lúc này mới gạt đầu, ngồi xuống: “Vậy được rồi.”

Mới chỉ múc một muống nhỏ, vừa đưa đến dưới mũi, hần dường như không kịp chờ để vào trong miệng. Khi đưa vào miệng, Minh Đồng đột nhiên giống như muốn nuốt thẳng xuống vừa... vừa giống quá đói nên ăn, lại đưa liếc nhìn chén cơm rang trên tay tổng quản phía bên cạnh.

Hần ho khan một tiếng, nói:

“Được rồi! Người lui xuống trước đi. Cứ để chén cơm lại. Bản vương phải cẩn thận nghiên cứu một chút. Cái này thanh hoa từ đốt tạo nước chảy.”

2. Chương 2

Dịch: Kidlove (meomoon86)

Biên: Tùy Nhã

Một ngày ba bữa đều là cơm rang.

Nhờ thế bệnh tình của hần đã thuyên giảm đáng kể. Định vương Minh Đồng đột nhiên khỏi bệnh như kì tích. Quá ngày thứ ba đã có thể xuống giường hơn nữa khí tức thập phần ổn định, phân phó tổng quản lập tức mời người được kêu là “nốt ruồi đen” đến làm đại trù trong vương phủ, lương sẽ trả hậu hĩnh.

“Một tháng trả hần mười hai lượng bạc, bảo hần lập tức đóng cửa khách điếm chuyển đến vương phủ!”

“Đã rồi!”

Mười hai lượng bạc bằng số ngân lượng kiếm được của một gia đình nông phu. Điều kiện mê hoặc như vậy, không ai có thể không động tâm. Bởi vậy, trong lòng hần hết sức vui mừng, tin tưởng đại trù nốt ruồi đen này sẽ trở về kịp thời, làm ngộ thiên hôm nay cho hần.

Trứng gà vàng óng ánh, gạo trắng như tuyết cùng hành thái nhìn xanh mướt, mới chỉ nghĩ, nước bọt đã vòn quanh ở trong miệng mà muốn chảy xuống.

“Vương gia! Vương gia!”

“Đã trở về?” Minh Đồng tiêu sái bỏ chiếc phiến xuống, khuôn mặt tinh tế, ánh mắt lướt qua một tia sắc bén lại càng thêm phần tiêu sái mê hoặc: “Đã mời được đại trù tới rồi sao? Đãi ngộ hần cho tốt. ”

“Vương... Vương gia, đại trù chưa tới...”

Minh Đồng sắc mặt không đổi, ánh mắt mang vẻ chờ đợi: “Chưa nói lương trả mười hai lượng bạc?”

“Đã nói.

“Không nói là ta, Định vương Minh Đồng có ý thỉnh hần?” Hần hung hăng nhấn mạnh chữ “thỉnh”.

“Cũng... nói. ”

“Phàm phu tục tử, lại không đồng ý!”

“Bộp!!!” một tiếng, chiếc phiến bị ném nặng nề trên mặt bàn. Minh Đồng tức giận đứng dậy: “Đi, bản vương tự mình đi thỉnh!”

Còn chưa tới buổi trưa, trong tiểu điếm chỉ có một nam nhân bận rộn ở trù phòng. Nam nhân vẫn ở trần, làn da ngăm đen, thân thể rắn chắc cao to khiến trù phòng đã nhỏ lại thêm phần chật hẹp.

Tổng quản tuyên giá, thanh âm vang dội rõ ràng, nam nhân lại chỉ tập trung nặn bột mì cũng không ngừng đầu lên. Tổng quản liếc thoáng nhìn sắc mặt Vương gia, rất âm trầm, giọng nói lại cao thêm——

“Định Vương ở đây, còn không tiếp giá!”

Trừ phòng không rộng lắm nhưng khá tĩnh lặng. Lúc này nam nhân mới ngẩng đầu lên, nhìn bốn phía một chút. Đưa ngón tay dính đầy bột mì nghi hoặc chỉ về hướng mình, hỏi: “Ta?”

Minh Đồng sắc mặt lúc này đã có thể so với đáy nồi. Nam nhân này quỳ xuống hành lễ cũng không gọi dậy, có chút ngán ngẩm quan sát một lượt khách điểm nhỏ, cũ nát. Lại quan sát nam nhân đang quỳ trước mặt một phen.

Vừa cao vừa đen, quần áo giày vải đã cũ, lại không phải kẻ thức thời. Ngoại trừ làm cơm quả thực không làm được gì. Tóm lại nhìn trên hay nhìn dưới kẻ này bất quá cũng chỉ là một tên gốc.

Minh Đồng trong lòng hạ kết luận. Lúc này mới chậm rãi mở miệng. Nam nhân xoa xoa tay, lại nhanh miệng nói trước: “Vương gia! Ta biết người tới làm gì. Ta không đi! Cho dù nhiều bạc hơn nữa ta cũng không rời khỏi nơi này.”

Minh đồng sắc mặt lại đen thêm một tầng, khuôn mặt xinh đẹp gần như đổi sang vẻ mặt dữ dằn: “Lệnh của Bản vương. Người dám không nghe?!”

“Vương gia cũng không có thể ép buộc ta!”

“... Chuyện này người không cần vội cứ từ từ suy nghĩ, bản vương cũng không có ý định ép buộc người. Ta tới đây chỉ muốn mời người đến vương phủ, nơi đó so với chỗ nhỏ hẹp này tuyệt đối tốt hơn gấp mười gấp trăm lần, nguyên liệu nấu ăn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, mặc người phát huy.”

“Ta không đi.”

“Người!”

Minh Đồng lấy tay vỗ một chưởng trên đầu chiếc bàn nhỏ. Bàn gỗ này không giống ở vương phủ, rất yếu, một trưởng ngoài tay đã làm nó gãy rụp. Minh Đồng mắt hấn thấy nam nhân choáng váng hơn nữa có phần đau lòng chạy tới.

“Bàn của ta!”

Không biết dưới chân có phải vì giẫm lên vụn gỗ rơi xuống từ bàn hay không, hấn chỉ nghe thấy Biên tổng quản bên cạnh thét lên một tiếng kinh hãi, cứng người quay sang, lại thấy một bóng đen lớn nện xuống trước mặt. Hấn căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng nào, tầm mắt cũng bị che đi, thân thể to lớn của nam nhân kia đè ngay trên người hấn, tiện thể cái mông dưới ghế cũng bị đè một cái muốn nát bấy.

Trong lúc giây giụa, khuôn mặt ngăm đen của nam nhân kia càng lúc càng gần hấn. Cuối cùng, trên môi hấn bỗng có một hơi ấm đặt lên.

3. Chương 3

Dịch: Kidlove (meomoon86)

Biên: Tùy Nhã

Nếu như nói bị một đầu bếp vừa đen vừa thô kệch nằm đè lên người không tính là xui xẻo, nếu như cả người đã bị đẩy ngã còn bị ôm thắt lưng ở trên đất cũng không tính là xui xẻo nhất. Như vậy, cái cảm giác vừa ấm áp vừa mềm lại vừa thơm rất hợp ý đang hiện lên trong đầu hấn nhất định là điều xui xẻo nhất.

Ý nghĩ vừa lóe lên ở trong đầu thì thân thể hấn cũng đã theo bản năng hành động tương ứng.

Đôi môi mềm mại có hương vị ngọt ngào, mỗi lần đầu lưỡi hấn đụng phải đều giống như cảm nhận mỹ vị chưa bao giờ được thưởng thức. Như vậy làm sao có thể rời bỏ nơi ấm áp này, chỉ cần thêm chút lực đạo thì hấn sẽ càng được nếm nhiều hơn nữa hương vị ngọt ngào.

“Khụ khụ —— ”

Cuối cùng, tiếng ho sặc sụa của vị tổng quản cũng kéo thần trí Minh Đồng quay trở lại, trên đôi má ửng hồng đột nhiên lại biến sắc đen một lần nữa. Hắn nghĩ sẽ dùng lực đẩy người nam nhân đang đè trên người ra. Nhưng khi hắn dùng lực thì mới cảm thấy ở trên lưng hắn dường như bị đau đến ứa mồ hôi lạnh. Nam nhân phía trên cũng không dậy nổi, bộ dáng bị kinh hách đang trợn tròn con ngươi.

Người nên bị kinh hách phải là Minh Đồng chứ! Minh Đồng tức giận suy nghĩ. Hắn tổn hơi thừa lời hỏi: “Vẫn chưa chịu dậy?”

Lúc này, nam nhân mới bò dậy, lại có vẻ mặt thương tiếc nhìn cái bàn cùng cái ghế bị gãy rồi lại nhìn mỹ nhân bị thương ở một bên.

Nam nhân đột nhiên kéo ống tay áo của Minh Đồng, hỏi: “Vương gia sẽ bồi thường chứ?”

“Cái gì?”

Sự thương tiếc trên mặt người này càng sâu, ánh mắt ôn nhu vượt qua mỹ nhân rơi trên cái bàn, “Người phải bồi thường những cái bàn này cho ta.”

“...”

Minh Đồng cuối cùng cũng sự tức giận bùng nổ. Hắn thu chiết phiến(chiếc quạt) lại, hét lớn một tiếng “Phong điểm!”. Lập tức, không biết từ nơi nào có vô số thị vệ vương phủ xuất hiện, tay chân lưu loát dán giấy niêm phong ở khắp nơi. Minh Đồng lúc này mới hài lòng gật đầu và chỉ tay vào mũi nam nhân, nói: “Người, dám thương làm tổn hại bản vương. Cố ý gây rối! Phong điểm, mang đi!”

Hắn vừa nói xong, thị vệ bắt chéo cánh tay của nam nhân ra sau lưng. Nam nhân cũng không phản kháng nhưng trên mặt có sự hoảng hốt, la lớn: “Takhông phải cố ý! Ta thật không phải cố ý muốn hôn môi ngài, là đầu lưỡi Ngài tự tiến vào!”

Một tia “lý trí” trong đầu Minh Đồng cuối cùng cũng đứt đoạn. Minh Đồng chuyển cổ tay vung chiếc quạt trong tay biến thành vũ khí đặt ngang trên cổ nam nhân.

“Câm miệng!”

Nam nhân cuối cùng nghe lời ngậm miệng chặt, hầu kết hắn giật giật dường như đang cố gắng nhẫn nại, cuối cùng vẫn run rẩy mở miệng nói:——

“Thế nhưng, thế nhưng ta thực sự không có khả năng phụ trách Ngài! Ta đã đính hôn, ta không thể cưới Ngài được!”

Tiếng nói của nam nhân vừa dứt, trong phòng bốn phía đều lặng ngắt như tờ. Qua một lát, cuối cùng, tổng quản bên người Minh Đồng “Phốc” một tiếng, xé rách sự vắng vẻ, quỵ dị trong tiểu điểm.

Đều là trứng gà, đều là gạo, đều là hành thái nhưng sao mùi vị lại bất đồng. Đây cũng chỉ là cơm nước bình thường, đầu bếp trong vương phủ vì sao lại không thể làm ra món ăn có tư vị giống cái kẻ nghèo hèn kia.

Dáng vẻ Minh Đồng có chút oải, hỏi: “Người kia bây giờ sao rồi?”

“Vẫn bị nhốt tại sài phòng, một ngày ba bữa, đã gãy đi không ít.”

“Tốt! Còn không chịu vào làm ở trù phòng sao?”

“Đúng vậy!”

“Con mẹ nó! Bản vương nhìn hắn #@%%*& còn có thể chịu đựng được bao lâu!” Minh Đồng liên tiếp thốt ra lời mắng nhiếc vì phần nộ mà trên gò má trắng nõn của hắn đã đỏ ửng.

Nhưng cũng lúc này có hai người lặng lẽ khiêng một người kéo tới trước mặt Minh Đồng.

4. Chương 4

Dịch: meomoon86 (Kidlove)

Biên: Tùy Nhã

“Hắn chủ động nói sẽ làm đầu bếp sao?”

“Đúng vậy, Vương gia.”

“Thật tốt quá!” Minh Đồng vỗ tay cười to, hẳn có vài phần đắc ý: “Bản vương đã nói rồi, một dã nhân thôn phu thì có thể chống đỡ không được bao lâu. Tốt, dẫn hắn vào!”

Một lúc lâu sau, tổng quản dẫn nam nhân tiến vào, nam nhân da đen cao to dường như gầy gò đi không ít, nhìn vành mắt đen của hắn càng lộ ra vẻ tiều tụy. Nam nhân đứng trước mặt Minh Đồng cung kính quỳ xuống, quy củ dập đầu thỉnh an Minh Đồng. Dáng vẻ thuần phục đó khiến Minh Đồng rất hưởng thụ, thần sắc cũng lộ vẻ đắc ý. Đại khái là khởi đầu tốt, ngón tay hắn vuốt ve nhẫn ngọc đeo trên tay, chậm rãi mở miệng ——

“Nghe nói ngươi muốn vào làm ở trù phòng của bản vương?”

“Phải, thỉnh Vương gia ân chuẩn.”

“Cái này...”

Minh Đồng cảm thấy ánh mắt người nam nhân này rất khẩn thiết, trong lòng không khỏi vui vẻ. Hắn nhàn nhả vuốt ve nhẫn ngọc diện nhu nhuận ở trên ngón tay, “Mấy ngày trước, bản vương tự mình thỉnh người nhưng người không chịu. Hôm nay người của trù phòng sở dĩ...”

“Mấy ngày trước là ta không biết tốt xấu, thế nhưng ta thực sự cần việc này!”

Nam nhân xoa xoa tay, những vết xanh đen trên mặt bởi vậy mà thêm vài phần ửng đỏ, Minh Đồng không thêm nhắc lại. Hắn bưng chén trà cẩn thận mím môi uống từng ngụm Thần Lộ được ngâm trong trà Đại Hồng Bào. Cuối cùng nam nhân ương bướng gấp đến độ cắn răng một cái và vội vàng quỳ xuống đất, hẳn lớn tiếng kêu la ——

“Cầu Vương gia nhận lấy ta! Ta có thể bán mình!”

“Phốc —— ”

Tổng quản đứng một bên bình tĩnh xoa đi nước trà bị bắn trên mặt mình. Khi Minh Đồng nhìn đến ánh mắt đơn thuần mà không minh bạch của nam nhân thì có chút lúng túng ho khan vài tiếng. “Nếu là bán mình thì có thể bồi thường cho người hai mươi lượng bạc nhưng mà phải có giấy trắng mực đen cùng dấu vân tay của người. Từ nay người sẽ trở thành gia nô của Định Vương phủ ta, người quyết định chưa?”

Lời nói vừa mới dứt, mắt nam nhân sáng lên: “Thật sự sẽ có hai mươi lượng sao? Đều sẽ cấp cho ta?”

“Ừ, đúng vậy!”

“ Ta bán!”

“Khụ khụ khụ —— ”

“Nhưng...” Ngay khi Minh Đồng tê tâm liệt phế ho khan thì nam nhân đột nhiên nhăn nhó, “Ta cũng không thể lấy trước được một năm tiền công?”

“Một năm tiền công? Người rất thiếu tiền à?”

“Phải, đúng vậy! Ta rất cần tiền, cần dùng gấp.”

“Gia nô mỗi tháng thuộc phủ Bản vương gia chỉ có thể lĩnh một nửa tiền công.”

“Ta biết! Ta đã hỏi tổng quản đại nhân.” nam nhân vội vàng gật đầu “Một nửa đã rất nhiều, tiểu điểm của ta nửa năm cũng không kiếm được nhiều như thế.”

Minh Đồng nhìn dáng vẻ nam nhân hoảng loạn lại mang theo vài phần nhẫn nhố lấy lòng mình. Sau khi hấn đuổi nam nhân lui ra mới phân phó: “Cấp bốn mươi lượng cho hấn, nói là bản vương ban thưởng cho hấn. Mặt khác, phái người đi điều tra xem hấn muốn đem số tiền này đi nơi nào. Đương nhiên, điều quan trọng hơn là để hấn lập tức làm cơm rang cho bản vương!”

Qua mấy ngày, nam nhân lại vờ xin nghỉ. Minh Đồng thành thực cho hấn nghỉ nửa ngày, nam nhân lập tức biến mất trước mặt Minh Đồng.

“Hảo tốc độ!” tổng quản tán thưởng một tiếng, sau đó mới nghiêng đầu hỏi: “Cần phải phái người theo không ạ?”

Minh Đồng chứa hàm răng trắng, buông đũa xuống mới nói: “Bản vương tự mình đi theo.”

Tổng quản kinh ngạc nhìn đồ ăn vừa mới bưng lên. Minh Đồng cũng đã phân phó người làm mang tới thường phục, rất nhanh hấn đã thay vương phục xinh đẹp để lộ thân thể tinh tế thon dài đã được che đậy mỗi ngày, đồng thời cũng hiện ra vài phần nhu nhược.

5. Chương 5

Dịch: Kidlove (meomoon86)

Biên: Tùy Nhã

Minh Đồng theo dõi một đường. Khi đó, bị bọn người háo sắc quần lấy sáu lần khiến hấn bực mình đánh người, ngấm lại đúng là rút củi dưới đáy nồi, hạng người đáng đồ lãng tử liên tiếp xuất hiện. Đi qua mấy người đầu hẻm, cuối cùng nam nhân cao lớn cũng đi vào một căn phòng rách nát ở thành đông.

“Chẳng lẽ là Kim ốc tàng kiều*?”

(*xây nhà vàng cất giữ người đẹp)

Minh Đồng gấp chiết phiến cất vào trong ống tay áo, lẩm bẩm: “Kẻ ngu si mới có thể bán mình mà Kim ốc tàng kiều, huống chi là phòng ở cũ nát như vậy?”

Minh Đồng âm thầm nấp ngoài phòng sau đó ghé mắt nhìn vào bên trong. Từ ánh sáng mờ mờ có thể thấy trong phòng có một chiếc giường gỗ, một chiếc bàn và một cái ghế. Ngoài ra thì chỉ có bốn bức tường khác mà người nam nhân kia đang ngồi ở mép giường đút đồ ăn cho bà lão nửa nằm nửa ngồi ở trên giường. Bà lão rất lớn tuổi nên mặt nhăn, da lỏng, toàn thân lão khô teo yếu ớt đến nhìn không ra hình người, nhìn từ xa cũng thấy thấy hoảng. Mà nam nhân lại chẳng có vẻ lưu tâm, miệng thổi từng muống từng muống cắn thật đưa vào trong miệng bà lão, khắp phòng nồng nặc hương thuốc khiến kẻ khác thêm nhỏ dãi.

“Trương nãi nãi, uống thêm ba muống nữa ạ.”

Minh Đồng trốn trên nóc nhà đợi rất lâu đến khi nhà hàng xóm đã đốt đèn. Hấn ngửi mùi tuyết liên nhân sâm trong chén thuốc cũng đoán được đây là thuốc bổ quý hiếm. Minh Đồng đợi đến khi nam nhân kia dọn đồ xong người trong nhà và rời đi thì hấn xoay người nhảy từ trên nóc nhà nhảy xuống, nhẹ nhàng chạm chân xuống đất như một con chim yến, tiêu sái bước vào trong phòng.

“Nốt ruồi đen? Nốt ruồi đen sao ngươi còn trở lại! Lão bà tử không có việc gì, ngươi không cần quan tâm.”

Sơ sẩy một cái, cánh tay của Minh Đồng bị bà lão bắt được, lòng bàn tay đầy vết chai tay, hấn có cảm giác rất kỳ quái nhưng không hề thấy khó chịu. Bà lão cũng lo sợ không yên mà vừa lôi kéo tay hấn vừa nói: “Ngươi đứa bé này quá thành thật rồi, ta đây đã là một lão bà tử còn nửa đoạn thân thể sắp về hoàng thổ. Ai... Đương nhiên không phải bởi vì bất quá xưa kia đút cho ngươi vài hộp mà ngươi đều đã chiếu cố ta nhiều năm như vậy... Được rồi, được rồi. Mệnh của Lão bà tử tự mình biết, hà tất phải dùng những thứ đồ tốt này. Nốt ruồi đen, ngươi giữ lại bạc để thú một cô nương tốt đi...”

Mắt của bà lão mắt không nhìn thấy, Minh Đồng lại thấy rõ ràng tình cảm chân thật của bà lão, ngực khẽ nhúc nhích, khí trong đan điền chậm rãi khởi động, cảm giác thật ấm áp. Mà lúc này bóng lưng nam nhân kia đột nhiên hiện lên trong đầu hắn, thân ảnh nam nhân ngày càng rõ, rõ ràng hắn nhớ tới cái ngày ấy quỹ thần xui khiến ấy, mùi thơm ngọt ngào của đôi môi.

“...”

Minh Đồng hận không thể một quyền đánh chết chính mình, cho dù xuất hiện ảo giác cũng không thể là hình ảnh đáng sợ đó, sao có thể là nam nhân vừa đen vừa thô kệch không có chỗ nào đẹp kia, nhất định là nam nhân kia đã hạ bùa chú với hắn.

Bà lão nói mãi mới xong thì trời lúc đó đã tối, Minh Đồng đưa cho bà lão hàng xóm một khoản ngân phiếu lớn, nhắc nhở gia đình đó trong ngày thường chăm sóc bà lão.

“Nếu có việc gì liên quan tới bà lão thì cầm theo ngọc bích tới Định Vương phủ.”

Không đợi hàng xóm hỏi danh tính của mình, Minh Đồng đề khí nhảy lên, rất nhanh tiêu thất ở trong bóng đêm.

6. Chương 6

Dịch: meomoon86

Beta: Tùy Nhã

Minh Đồng ăn rất ngon miệng, cơm xào trứng hôm nay còn ngon hơn khi ở tiểu điểm thành đông, mùi vị khiến người người yêu thích, rõ ràng phòng ăn ở Vương phủ tốt hơn nhiều so với phòng ăn nhỏ kia bao nhiêu.

Dưới sự phân phó của Minh Đồng, đồ ăn lần nào cũng phải tự tay nam nhân trực tiếp mang tới. Lâu dần cho dù quan hệ không phải là hòa hợp cũng không đến mức chán ghét..

“Này, người... Cái đó, trở lại đây”

Minh Đồng mở miệng muốn gọi hắn lại nhưng hắn bất ngờ phát hiện đến bây giờ, kể ra đã mấy tháng sống chung mà hắn còn chưa biết tên của người nọ, Minh Đồng nhìn mặt người nọ đầy nghi vấn, trong lòng cũng cảm thấy áy náy, “Nói cho Bổng vương biết tên của người.”

“Nốt ruồi đen, mọi người đều gọi tên ta là vậy.”

Bổng vương giống những người khác không, Minh Đồng oán thầm một câu, mắt phượng bắt đầu có vài phần giận dữ oán hận: “Chẳng lẽ Bổng vương không xứng để biết tên người?”

“Vương gia sao lại nói vậy, kì thật tên của ta với con người ta không tương xứng.” Trên khuôn mặt đen thui của nam nhân có vài phần ửng đỏ sau đó bắt đầu lộ ra thần sắc ngưng ngùng.

Minh Đồng bị câu nói đó làm cho hứng thú mà đùa dai, hắn rướn người về phía trước, đôi mắt xinh đẹp hơi híp lại, nói: “Chẳng lẽ là một cái tên phong nhã mỏng manh.”

“Ồ, Vương gia ngài thật là lợi hại!” Ánh mắt nam nhân tràn đầy sự ngưỡng mộ, gật đầu liên tục nói: “Cha ta nói rằng dòng họ ta trước nay không có kẻ đọc sách nên lấy cho ta một cái tên rất kêu là ‘Nam Lạc’”

“Người họ Nam?!”

Minh Đồng tròn tròn mắt dường như có phần bốc hỏa, răng hắn va cặp vào nhau từng tiếng “kẹt kẹt” vang dội như muốn ăn thịt người vậy. Hắn vọt một bước dài đến trước mặt nam nhân, tay hắn dễ dàng xóc cổ áo của nam nhân lên, đẩy nam nhân áp vào tường, không cho hắn động đậy ——

“Người thật sự họ Nam?!”

“Phải, phải, ta họ Nam, họ này thật sự rất khan hiếm.

Nam nhân mặt phồng lên đến đỏ bừng, trên mặt vẫn còn mang theo sự kinh ngạc, hai tay hắn kéo cánh tay Minh Đồng đang đặt trên cổ nhưng dù làm thế nào vẫn không thể nhúc nhích.

“Quê quán người ở đâu? Nói mau!”

“Đời đời nhà ta đều ở thành Đông!”

“Á —— ”

Minh Đồng nhìn chằm chằm vào mặt nam nhân, hắn hít một hơi lạnh, sau đó đột nhiên thả tay ra, khuôn mặt phiền muộn trở về ghế ngồi của mình, hắn vừa ngồi xuống ghế, vừa nói: “Thiên ý, chẳng lẽ đây chính là con mẹ nó thiên ý sao?”

Ngay lúc này, người làm trong Vương phủ lão đảo nghiêng ngả xông vào, hắn dâng lên một miếng ngọc bích, nói: “Vương gia, có người cầm ngọc bích của Ngài tới báo rằng cái lão thái thái ở thành Đông sắp không xong!”

Lúc chạy đến nơi, Bà lão chỉ còn chút hơi tàn. Thái y Vương phủ chỉ nói là tuổi tác đã cao dù xoay chuyển trời đất cũng hết cách. Bà lão kéo tay của Nốt ruồi đen, nói từng hơi đứt quãng, sau đó cũng nói tới chuyện hắn đưa tiền cho hàng xóm nhờ chiếu cố bà. Bà lão nói đi nói lại rất nhiều lần, nam nhân cuối cùng lúc này mới hiểu rằng thì ra từ trước đến nay Định Vương Minh Đồng im hơi lặng tiếng chiếu cố chăm sóc bà lão.

Bà lão ra đi rất thanh thản, Nam Lạc khóc lớn vì bà lão mà tức trực bên linh cữu đưa ma. Mà mảnh đất phong thủy tốt để chôn cất lại được Định Vương phủ một tay lo liệu. Chính vì vậy, Nam Lạc thầm ngưỡng mộ, kính nể với Minh Đồng. Hắn trở lại Vương phủ thăm nhủ nhất định phải một lòng hầu hạ thật tốt cái người “Tâm địa tốt, dáng dấp tốt và nhân phẩm cũng tốt” chính là chủ nhân hắn. Nhưng chủ nhân này lại không cho phép hắn xuất hiện trước mặt hắn nữa.

7. Chương 7

Dịch: meomoon86

Beta: Tùy Nhã

Kì thực, Minh Đồng cảm thấy không tin vào cái gọi là số mệnh. Nhưng thực tế rõ ràng không hề như vậy.

Sau khi kết thúc lễ buộc tóc trưởng thành, trước ngày đó lão sư từ vạn dặm không xa vì hắn mà xem một quẻ, nói hắn có một nạn kiếp.

Cho dù từ bé hắn vẫn luôn tôn kính thúc bá Thiên Sư, nhưng điều này Minh Đồng hắn hoàn toàn không tin. Rất nhanh sau đó hắn liền quên mất nó, giống như một trò đùa nhanh chóng trôi qua. Sau nửa năm mà hắn không hề gặp bất kỳ tai họa nào cũng vì vậy mà tất cả mọi người dần dần quên chuyện này, ngay sau đó Minh Đồng bỗng sinh bệnh nặng, nằm liệt giường. Hắn dường như phải dùng hết linh đan diệu dược của hoàng thất cùng nhân sâm nghìn năm, miễn cưỡng mới nhật về được tính mạng. Sau chuyện này Minh Đồng hắn không thể không tin quẻ bói của Thiên Sư, lúc hắn bệnh nặng mới khỏi, Thiên Sư quái tượng lại một lần nữa chỉ hướng cho Minh Đồng.

“Họa này phải dựa vào phúc sở, trong cái họa tất có cái phúc, thể chất, hồng loan tinh của người đang động, người định mạng của người đã có.”

Minh Đồng đang xem ca múa ở Khúc Lầu thanh suýt nữa phun ra một búng máu, “Tại sao Đế Tinh lại chiếu cố Bổng vương như vậy, ngay cả Vương phi cũng thay ta chọn xong?”

Minh Đồng tự giễu nhưng không ngờ lại nhận được hồi đáp: “Thiên cơ bất khả lộ.”

Hắn không khỏi đen mặt, nói: “Thế bá, dầu gì cũng phải nói rõ cho ta biết ta chết như thế nào, thiên cơ bất khả lộ nhưng ít nhất nể tình thức phụ mà nói cho ta biết đôi điều chứ.”

“Thành Đông, người họ Nam.”

Thiên Sư vờ vén ngón tay, thấy Minh Đồng ánh mắt đang trông đợi, cuối cùng chỉ đành nói như vậy.

Gần đây, đồ ăn hàng ngày không chỉ là món cơm xào trứng trăm năm ăn không thấy chán này mà cũng có rất nhiều món ăn phong phú khác. Chỉ là đồ ăn bình thường như khoai tây cắt lát cũng đủ khiến người ta thêm thưởng. Khoai tây đều được thái mỏng nhỏ miết như sợi, lá hành màu xanh cắt nhỏ tô điểm đĩa khoai càng làm tăng sự thêm ăn của Minh Đồng.

Quan trọng hơn là cảm giác vị giác đột nhiên trở lại, Minh Đồng biết người nam nhân kia đối với hắn thật tâm thất ý. Nhưng sao thể nhìn nếu như bảo mình cười một người đàn ông cao lớn như vậy làm phi, ngược lại không bằng chết sớm cho xong. Có lẽ cả đời này không gặp hắn thì có thể đánh vỡ lời tiên đoán kia.

“Vương gia, Vương gia! Ta mới vừa làm xong món canh cà chua trứng gà, vẫn còn rất nóng hổi ngài ăn một ngụm cho ấm dạ dày đi!”

Thanh âm đủ lớn để truyền khắp vương phủ, Minh Đồng trong phòng đen mặt nhẩn nhện hơn nửa canh giờ. Không bao lâu Nam Lạc cuối cùng cũng mang thức ăn tới, đã vậy còn thét rất to, phải biết rằng có người ngồi trong nhà đang chịu đựng bao nhiêu sự mê hoặc.

“Đi, đi, mang canh vào cho Bồn vương.”

Tổng quản khổ sở, nói: “Vương gia, chỉ cần ngài nói một lời sẽ có người bưng vào cho ngài. Người này đã quay đi trở tám lượt chờ ngài, sợ là nếu không thấy Vương gia ngài...”

Minh Đồng nhìn một mâm chén bát ở phía trước mắt, cắn răng, nói, “Tên trời đánh này, thật là ma tới khắc Bồn vương mà!”

Nam Lạc cuối cùng cũng được vào, trên mặt hắn là sự vui mừng thật lòng, hắn nhìn về phía mâm bát mà toét miệng cười, nụ cười chân thật xuất phát từ đáy lòng mà thuần túy.

“Vương gia, ta bưng thêm bát canh cho ngài.”

Hắn tử cao lớn không hiểu lẽ nghĩa, tự ý tiến tới gần ghé ngồi bên cạnh Minh Đồng, cầm một chén canh, lại quệt miệng thổi lạnh bát canh, “Uống rất ngon, uống một hớp đi?”

Nam Lạc ngẩng đầu lên nhìn, đây là lần đầu tiên Minh Đồng phát hiện ánh mắt hắn đen bóng, kinh ngạc gật đầu một cái, tiến người lên phía trước, một hớp ngậm vào môi Nam Lạc.

8. Chương 8

Dịch: meomoon86

Beta: Tuyền Nhã

Hôm đó nhất định là thần xui quỷ khiến, là ác mộng lớn nhất đời này của Minh Đồng.

Minh Đồng thế nào cũng nghĩ không thông, rốt cuộc thì hắn đã trúng cổ độc gì mà lại có thể chủ động hôn nam nhân cao lớn. Thậm chí... hắn lại còn cảm thấy đó là hương vị mềm nhất, ngọt ngào nhất mà hắn từng hưởng qua.

Minh Đồng chui đầu vào trong chăn. Hắn hận bản thân không ngủ được một giấc chết luôn để khỏi nghĩ tới bộ mặt khiếp sợ của nam nhân khi được hắn hôn. Hay tốt nhất là khi tỉnh ngủ thì vứt hết, quên hết tất cả mọi chuyện tống khứ sau lưng. Hắn thật không ngờ Nam Lạc lại như nghiệt chủng không ngừng xuất hiện ở trong đầu hắn, làm người ta chưa kịp hận.

Đêm mộng xuân thoải mái lười biếng. Mắt hần di chuyển ánh nhìn, bộ dáng xinh đẹp chờ mong, đang muốn vận động thân thể một chút thì phát hiện ở trong chăn nệm có một thứ dính dính dị thường!

Người nào không biết Định vương được gọi là đệ nhất mỹ nhân là người cực kỳ phong nhã trác tuyệt, là người bất giữ vô số tâm hồn thiếu nữ nhưng chưa từng động tình. Hần chưa bao giờ thiếu người bên gối càng khỏi cần nói tới cái chuyện mộng tình rất mất mặt này. Kết quả là, khi Minh Đồng phát hiện ra chuyện này, hần sững sốt đứng ngây ngơ cạnh mép giường tới nửa khắc mà vẫn bất động.

Hần ném một cây đuốc vào giường, đốt hết chăn nệm, sợ là ngay cả vương phủ này hần cũng đem đốt đi. Minh Đồng nhìn khói đen bốc lên, quyết định chết cũng không để người khác biết cái kẻ đêm qua trong mộng mây mưa cùng hần thật ra là một nam nhân vừa đen vừa cường tráng – đầu bếp Nam Lạc kia được!

Mộng xuân này thật sự đáng sợ, Minh Đồng trốn vào kỳ quán, ngồi ngay ngắn, phía đối diện là đương thời kỳ quán Sở Ngâm cô nương. Đợi Minh Đồng ấp úng nói xong, Sở Ngâm che miệng cười một tiếng, nàng hết sức vui mừng. Không phải là nàng không đồng tình hoàn cảnh trước mặt của lão hữu chơi cờ này, thật sự là nàng không nhìn ra bộ dáng Minh Đồng này là kẻ mà mọi người đều yêu thương mà muốn một tay giúp hần.

Sở Ngâm lấy ống tay che ý cười, trong lúc đó con cờ màu trắng chiếm xuyên về trận thế, cắt đứt toàn bộ quân trước và quân sau của phe địch, không đợi Minh Đồng suy tư, nàng cười tủm tỉm hỏi: “Có thể là vì ngài thích hần không?”

Câu nói cả kinh rơi giữa không gian khiến đồng tử đen như hồ ly giáo hoạt ngày thường nhất thời trùng lớn, lúc sau Minh Đồng mới nói: “Làm sao có thể như vậy!”

“Vậy là chán ghét?”

“... Ngược lại cũng không.”

Minh Đồng chần chừ đáp lại khiến Sở Ngâm lại cười một tiếng, “Không thích không ghét, chẳng qua là mỗi ngày ngài đều suy nghĩ về người ta, hàng đêm đều gặp trong mộng?”

“... Bỗng vương chỉ thích thức ăn do hần làm! Hần vừa cao lại vừa to như vậy thì thôi đi, trời sinh còn đen nữa, tắt đèn rồi ngay cả người cũng nhìn không thấy rõ. Bỗng vương sao có thể thích người như vậy! “

“Vậy Vương gia hôn hần làm gì?”

“Đầu của Bỗng vương bị cửa kẹt!”

“Tư vị kia như thế nào?”

“... Ngược lại cũng không tệ.”

“Trong mộng có mùi vị chứ?”

“Khụ khụ —— “

Minh Đồng “Ba” một tiếng gấp chiết phiến lại che đi một nửa gò má ửng đỏ. Ngay lúc này, Tổng quản vương phủ đẩy cửa thông báo, hần nói là Tần Vương mời Kỳ qua phủ uống rượu ngắm trăng làm tăng thêm tình nghĩa huynh đệ.

“Nhất định là Minh Niệm thương nhớ Thái Phó người kia cho nên mới tìm Bỗng vương mượn rượu giải sầu!”

Về mặt Minh Đồng vội vã, đáy mắt lại giấu được sự lo âu, vội vàng đứng dậy cáo từ. Sở Ngâm cũng đứng dậy đưa tiễn, đôi mắt nàng lúc nào cũng như cũ yêu kiều nở một nụ cười.

Minh Đồng quen thuộc nội viện đi thẳng tới lương đình. Bên trong lương đình một Tần vương trẻ tuổi tự mình độc ẩm, trong đôi mắt hoa đào lưu chuyển một sự tịch mịch khiến người đau lòng.

“Tới tới tới, uống rượu!”

Minh Niệm đã thấm men say, sau khi đem bầu rượu giao cho Minh Đồng lại ngửa cổ uống uống, rượu trong ly rượu tràn cả ra ngoài.

9. Chương 9

Dịch: meomoon86

Beta: Tùy Nhã

Mỹ tửu khắp nơi, đều được cất giữ trong Tần vương phủ.

Mỹ tửu khó gặp nhất mà Tần vương phủ cất giữ chỉ có duy nhất năm đó trước khi Tần Vương thành thân mới mang ra cộng ẩm. Hôm nay có mỹ tửu trong tay nhưng lại khiến Minh Đồng mất hứng. Minh Đồng nhìn bộ dạng Minh Niệm thất hồn lạc phách như vậy, chỉ có thể cảm khái tình sâu thì tổn thương nhiều cũng chỉ biết oán trách tình cảm này.

Cuối cùng hai người người tới ta đi, nói chỉ say mới có thể nghỉ, chỉ chốc lát sau, vô số vò rượu bị nghiêng đổ. Minh Niệm nằm sấp trên bàn đá một tiếng lại kêu một tiếng “Thái phó”. Minh Đồng càng say hơn, hấn một tổng quản vương phủ bên cạnh muốn đỡ hấn, một bên choạng vạng rời đi. Khi đó, hấn thậm chí còn thi triển khinh công, rơi xuống nóc nhà năm lần, vô số lần đi sai đường. May mắn là tổng quản vẫn luôn đi theo ở phía sau cẩn thận phục vụ hấn mới miễn cưỡng về được cổng trước của Định vương phủ, nhưng không ngờ đụng trúng Nam Lạc đang đi ra ngoài.

Minh Đồng xoa xoa mắt, hai tay dè lên vai của Nam Lạc, miệng nói không rõ ràng như chứa củ cà rốt: “Thế nào lại là người? Cái miệng chết tiệt, sao còn chưa tỉnh... ợ!”

Mũi bị mùi rượu xông vào, Nam Lạc nhú mày nhưng hấn vẫn cẩn thận đỡ Minh Đồng ổn định trên ngực mình. Khi hấn nhìn xung quanh tìm Tổng quản giúp đỡ thì đã không thấy bóng dáng Tổng quản đâu.

“Cái này, này... ta...”

Người ở trong ngực bắt đầu hùng hục hổ hổ của kẻ điên rượu, thân thể hấn giống như tê liệt ngã mềm vào người Nam Lạc. Nam Lạc do dự hồi lâu luống cuống chân tay, chỉ đành phải ôm Minh Đồng. Một nam tử trưởng thành như Minh Đồng dường như không khiến hấn cảm thấy khó nhọc, thậm chí hấn còn ước chừng cánh tay Minh Đồng đôi chút, tự mình âm thầm quyết định sau này phải làm thức ăn cường thân kiện thể cho Vương gia.

Nam nhân cao lớn sải bước đi vào khiến nhiều người ghé mắt nhìn chăm chú nhưng Nam Lạc lại hồn nhiên không hề hay biết. Tầm mắt lo lắng của hấn đều tập trung trên mặt Minh Đồng, tiếp đó lại không tự chủ nhìn về cổ cổ trắng bên trong cổ áo rộng lớn kia. Cảnh sắc như vậy chợt dụ hoặc tâm tình hấn, Nam Lạc theo bản năng nuốt nước miếng một cái, đến khi hấn phục hồi tinh thần thì đã đến phòng ngủ của Minh Đồng.

Nam Lạc vừa đặt Minh Đồng lên giường, cánh tay hấn đột nhiên bị kéo lại, trong nháy mắt cả người hấn đã bị đặt ở dưới người khác. Người đè trên hấn không ai khác là nam nhân đang say rượu kia, ánh mắt nam nhân mộng lung, thể nhưng bàn tay đè trên ngực hấn nặng như sắt.

Nam lạc không hiểu, một người đàn ông gầy nhỏ như vậy làm sao lại có khí lực kinh người như thế, không đợi hấn suy tư, môi hấn đã bị chiếm lấy. Nặng nề từng ngụm dường như còn có mùi máu tanh.

“... Vương gia?”

Thanh âm của Nam Lạc cũng không làm Minh Đồng thanh tỉnh trở lại, đôi mắt đỏ ngầu đầu lên nhìn mang theo một chút nghi ngờ trên mặt, “xoẹt” một cái đã xé rách quần áo của Nam Lạc.

“Lại là một giấc mộng, ợ!”

Minh Đồng trong mắt có chút chán ghét nhưng lại không ngừng động tác. Hấn cúi đầu hung hăng càn quấy trong khoang miệng của nam nhân, mùi máu quyến cùng mùi rượu say mê khiến hấn cảm thấy bụng dưới lan tràn lửa như bộc phát. Tiếp đó, hấn lột nốt cái tiết khổ còn sót trên người nam nhân, đem hai chân thon dài áp chế ở trước ngực mình.

“Vương, Vương gia, là ta, ta là Nam Lạc!”

Cuối cùng, Nam Lạc cũng biết sắp xảy ra chuyện gì, nhưng khí lực hắn chống lại người kia không có lấy nửa điểm suy chuyển giống như đều bị vùi lấp bên trong cây bông. Đang trong lúc hoảng hốt, con người màu đỏ của Minh Đồng chợt nhìn thẳng vào hắn, sự hoảng loạn trên mặt Nam Lạc nhất thời thay vào đó là sự lo lắng ——

“Vương gia, ngài hình như bị người khác hạ xuân được giống như trong sách nói vậy?”

10. Chương 10

Dịch: meomoon86

May mà Minh Đồng cảm thấy mình ở trong mộng, nếu không hắn có thể sẽ bị tức đến học máu, vì vậy, ngón tay hắn chợt cắm vào hậu huyết của nam nhân như thể cho hả giận, hậu huyết nhỏ bé vì lần đầu tiên bị vật lạ xâm nhập nên có ý thức bài xích dị vật. Nam Lạc kêu một tiếng thê thảm nghẹn ngào, hai chân hắn mãnh liệt đạp, ý định thoát khỏi sự kìm ép của Minh Đồng.

“Ồ, sao càng ngày càng gấp vậy!”

Minh Đồng dường như không coi phản kháng của Nam Lạc ra gì, khớp xương ở ngón tay ẩn chứa một lực kinh người, hắn giơ tay lên cao, hông hắn đánh lên mông Nam Lạc. Thanh âm thanh thúy của cái tát khiến nam nhân trợn to hai mắt, mờ mịt không biết rõ nguyên do. Ngay sau đó lại có một bàn tay khác tiếp tục đánh vào cùng một chỗ trên mông hắn khiến màu da đen của hắn cũng hiện rõ màu đỏ do sưng.

“Thật là, ở trong mộng cũng phiền toái như vậy, đợi Bốn vương cùng chịu thật tốt nhé... Ồ!”

Cũng không có chất bôi trơn, ngón tay ra vào bên trong rất khó khăn, khi miễn cưỡng nhét được ngón tay thứ hai vào, ngón tay Minh Đồng cũng cảm thấy sự khó khăn, hơn nữa còn không thể rút ra. Sắc mặt Minh Đồng hết sức khó coi, phía dưới của hắn đã căng đau khiến hắn nhịn không được muốn ngay, Nam Lạc lại không muốn nhìn hắn thê thảm như vậy.

Nghĩ tới Vương gia nhà mình rơi vào tình cảnh như vậy cảm giác chắc chắn là như đao chặt lẳng trì rất thống khổ. Hắn mơ hồ cảm thấy bên trong mình có thứ gì trào ra nhưng cũng không biết có phải là máu tươi không. Rõ ràng là thống khổ như vậy, nhưng khi nhìn Vương gia bị xuân được làm cho hồ ngôn loạn ngữ, Nam Lạc lại sinh ra đau lòng cùng thương tiếc.

Trong sách có nói rằng, khi bị trúng xuân được thì phải cùng người khác giao hợp, nhưng nếu không làm hậu quả sẽ là thất không lưu huyết* mà chết, mới chỉ nghĩ thăm trạng như vậy, Nam Lạc lập tức cắn răng không chút sợ hãi đem chân mình dang rộng ra một chút.

*bảy lần chảy máu bên trong

Minh Đồng đột nhiên thấy Nam Lạc thuận theo như vậy có phần tụt hứng, hắn chỉ đành nhéo vật giữa chân một cái, sau đó kéo căng và sờ mấy lần khiến hắn tấm tắc khen ngợi, cuối cùng hắn thu hồi tay trên lớp da đen trơn non đó. Minh Đồng lúc này đã không nhịn được nữa, hắn cúi xuống nhìn phân thân của Nam Lạc đang ở gần với phân thân của mình, sau đó hắn hung hãn cắm một cái trên thân thể Nam Lạc.

“Ồ!”

Phía thịt non mềm có lưu lại một dấu răng đỏ tươi, Minh Đồng nửa tỉnh nửa mơ nhìn kiệt tác mình lưu lại hài lòng gật đầu một cái, trong đôi mắt hồ ly lẳng lơ xoay chuyển như mê hoặc lòng người rơi vào mắt Nam Lạc.

Nam Lạc ngơ ngác nhìn ngấm một hồi, lúc này nam căn căng đầy sức sống cũng đã phá cửa mà vào khiến hắn đau đớn thoáng biến sắc, hai tay hắn nắm cánh tay của Nam Đồng, ngón tay hắn in sâu vào trong da thịt của người nọ nhưng vẫn không thể khiến hắn quên đi sự đau đớn.

“Nhẹ... Chút... A a!”

“Người cũng buông lỏng một chút, người muốn kẹp chết Bồn vương à! A! Thật chặt!”

Minh Đồng cũng chẳng hề dễ chịu, nam căn bị kẹp ở chính giữa tiến thoái lưỡng nan, sắc mặt của Nam Lạc lại ảm đạm khiến trong ngực hắn máy động. Sau đó hắn gần như theo bản năng nắm lấy phân thân đang mềm nhũn của nam nhân, cái gia khóa kia đang ủ rũ thấp bé nằm trong lòng bàn tay của Minh Đồng đang được Minh Đồng sờ soạng giống như đang trêu chọc ái nhân.

Ngón tay vòng thành một vòng tròn khiến gia khóa đang mềm nhũn bắt đầu ngẩng đầu lên, Nam Lạc cũng bắt đầu từ từ buông lỏng cơ thể, trên mặt cũng bắt đầu khôi phục chút huyết sắc.

Lúc này, Minh Đồng thẳng lưng đâm vào, nam căn cuối cùng cũng một đường thông thuận đi vào chỗ sâu nhất bên trong Nam Lạc.

11. Chương 11

Dịch: meomoon86

“Ồ...”

Nhìn gia khóa trong tay nhất thời ủ rũ xuống, Minh Đồng đột nhiên sinh lòng thương tiếc, cặp mắt mơ hồ cũng thanh minh không ít. Nhìn bộ dạng nam nhân bị mình cưỡng ép xâm chiếm trước mặt này đang khóc thút thít, rõ ràng hiện thực không hề ăn khớp nhau, nhưng Minh Đồng lúc này lại cảm thấy đau lòng. Thân thể nam nhân cao lớn đó dường như bị đau đớn va chạm, chân thon dài cứng cáp bị đè ở trước ngực, chỗ bị buộc tiếp xúc đang bị phơi bày ra. Chỉ thoáng cúi đầu nhìn, Minh Đồng đã nhìn thấy rõ cái miệng nhỏ đang chứa nam căn của hắn. Màu phấn đỏ mà nhỏ yếu, lúc này đang phun ra nuốt vào hết sức chông đỡ với hưng khí.

Minh Đồng dùng ánh mắt cao cao thượng thượng nhìn xuống thấy tất cả, sự sung sướng lại càng dao động vọt tới, trong mắt phượng mang theo một tầng sương mù hàm tình lưu động câu hồn người, sau đó hắn thẳng lưng tiến vào. Xen vào gắt gao dây dưa trong dung đạo chật hẹp cùng tràng bích nóng hổi như muốn hừng hực thiêu đốt người vậy. Một hồi Minh Đồng rút ra đẩy vào khiến Nam Lạc chân mày đã nhíu chặt lại thêm chặt hơn, rồi từng tiếng khàn khàn ngâm thấp quấy rối lòng người, mỗi lần hầu kết trượt theo nơi cổ họng hắn lại khiến Minh Đồng càng khó kiềm chế.

Minh Đồng chiếm đoạt càng thêm phần nóng bỏng, hắn ham muốn tiếp tục tấn công, một lần nữa đem người nam nhân vừa cao lớn vừa đáng thương ăn vào trong bụng.

Dịch nóng theo dung đạo bắn vào chỗ sâu nhất của Nam Lạc. Minh Đồng mặt đỏ bừng cuối cùng cũng tiêu tán đôi chút, hắn cũng không để ý nam căn vẫn còn nằm trong dung đạo ảm áp kia mà một tay ôm chầm lấy eo Nam Lạc, vứt bỏ suy nghĩ trong đầu, tựa vào ngực người kia, lập tức thiếp đi.

Minh Đồng lần đầu mở mắt, hắn còn nghĩ rằng mình vẫn nằm trong mộng. Hắn nhắm mắt lại, tiếp đi thêm lần nữa. Chỉ chớp lát sau, hắn lại lần nữa tỉnh dậy. Lần này, Minh Đồng không thể không cứng ngắc quay mặt sang cẩn thận quan sát, hắn chỉ hy vọng đây là cảm giác khó chịu sau khi say rượu.

Ngay khi hắn giật giật người thì phát hiện nam căn của hắn vẫn còn nằm ở trong ** của người nào đó, mà cảm giác xao động tình dục lại khiến hắn không nỡ bỏ đi, hắn thậm chí còn cảm giác được bên trong vẫn còn mềm mại thật chặt hắn.

“Đáng chết...”

Một đêm thỏa thích đối với Minh Đồng mà nói cũng chỉ bình thường giống như hắn ăn cơm mà thôi, chẳng qua đối tượng lại đột nhiên biến thành Nam Lạc thành ra là chuyện hồng phúc. Minh Đồng hưng phấn lắm, nhưng đối tượng chải rửa lần này là chính bản thân hắn.

Cẩn thận rút người ra, bạch dịch từ bên trong dừng đọng liên tiếp tràn ra, chất dính nhờn vẫn còn đọng lại bên trên nam căn của hắn, nhìn như thế nào cũng đầy mê hoặc muốn lấy mạng người.

Dụ, dụ hoặc? Loại nam nhân này thì từ trên xuống dưới có nơi nào có thể dụ người hoặc dính người chứ?!

Minh Đồng đen mặt bước xuống giường, cứ như vậy trốn đi.

Cho đến ngày thứ ba hắn mới dám trở về phủ, Minh Đồng vẫn như cũ cảm thấy mấy ngày trước đó bản thân hắn nhất định là bị tẩu hỏa nhập ma nên mới cảm thấy nam nhân như vậy mới là tràn đầy sự hấp dẫn? Mà mấy ngày nay hắn ngủ đêm ở chỗ mấy tên nhạc quan, đáng người uyển chuyển mà hắn lại không thể nổi lên thú tính, hắn sợ rằng bản thân mình đã bị bệnh vào giai đoạn cuối rồi.

Minh Đồng ủ rũ cúi đầu mới vừa ngồi xuống ghế đã nhìn thấy trên bàn bày ra những món ăn mà hắn thích nhất, món măng khô hầm nhìn rất bình thường nhưng thủ nghệ chế biến lại rất phức tạp, màu vàng thơm ngon của nem rán giòn cũng không kém.

Minh Đồng ngơ ngác nhìn những thức ăn này, đột nhiên hắn cảm thấy giống như có vật gì cứng ngắc chặn ở nơi cổ họng khiến hắn khó thở, khóe mắt thì chua xót.

12. Chương 12

Dịch: meomoon86

Biên: Tỳ Nhã

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, tiến vào buồng cơm xào trứng chỉ có Nam Lạc.

Minh Đồng vừa nhìn thấy Nam Lạc thì có cảm giác lúng túng xấu hổ, nhưng ngay từ đường nhìn đầu tiên, Minh Đồng đã vòng vo nhìn xuống ——

“Ai bảo ngươi vào?”

Minh Đồng chắc chắn chủ ý này là của vị tổng quản bụng bồ dao găm đang muốn xem náo nhiệt, lúc máu chốt đã biến mất không còn bóng dáng tăm hơi. Minh Đồng hận cắn răng.

“Chuyện hôm đó... Bổng vương sẽ bồi thường cho ngươi.”

“Không, không, ta không có sao. Vương gia bị trúng xuân dược, ta dĩ nhiên nên vì ngài giải độc, đổi thành người khác ta cũng sẽ làm vậy!”

Biểu tình của Nam Lạc rất thành khẩn cùng câu nói sau cùng kia khiến Minh Đồng rất không vui, sắc mặt hắn đen thêm vài phần giống như có kẻ thiếu thuế điền thổ mấy năm không trả hắn vậy, “Bổng vương là uống say! Không phải trúng xuân dược chó má gì đó!”

“Thối lắm” một tiếng, Minh Đồng phiền não gãi đầu một cái, “Nói chuyện với một kẻ thô thiển như ngươi cũng hại Bổng vương phải nói những lời thô tục.”

Đôi mắt Minh Đồng chợt lóe lên một nét bi thương, tịch mịch rồi lại biến mất ngay trên khuôn mặt Nam Lạc. Minh Đồng càng thêm tức giận hơn, “Tóm lại, Bổng vương sẽ bồi thường cho ngươi, bất luận là vàng bạc hay thứ khác, Bổng vương cũng sẽ thỏa mãn ngươi.”

“... Ta không cần.”

Minh Đồng không hiểu bản thân hắn vì sao có thể vứt bỏ sự hơn thua dưới con mắt đơn thuần của người này. Hắn muốn vứt bỏ hết khí giới áo giáp trốn thoát khỏi tầm mắt của Nam Lạc: “Bổng vương đã cho ngươi một lời hứa hẹn, sau này ngươi nghĩ xong rồi thì hãy tới nói cho Bổng vương.”

“Còn nữa, sau này chỉ cần trừ tử của ngươi, an thủ bốn phạm.”

Minh Đồng không biết hôm đó có phải mình quá nặng lời hay không, hắn chỉ biết sau mấy tháng liền đều không hề gặp lại nam nhân kia. Nếu như không phải vì mỗi ngày đều có đồ ăn thức uống thì người kia thật sự giống như đã biến mất vậy, một chút bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Cuối cùng hắn cũng không đành lòng, thật ra mỗi ngày hắn nhìn màu sắc thức ăn mỗi bữa thật giống như đang tổ cáo chỉ trích hắn vậy, mà mỗi ngày đôi mắt đen tinh khiết kia cũng luôn ẩn hiện trong đầu hắn.

Minh Đồng nhìn từng chiếc lá cây héo khô bay theo gió ở phía ngoài cửa sổ, dù hắn đang ở trong ngôi nhà ấm áp nhưng vẫn cảm thấy từng cơn rừng mình ở ngoài kia.

Nam nhân kia... Chẳng lẽ hắn đang ở bên ngoài bờ cõi ư?

Minh Đồng liếc mắt nhìn vị tổng quản ở bên cạnh, hắn chậm rãi ngồi dậy, cái chân theo động tác của hắn mà rơi từ trên vai xuống, thân thể thon dài trắng trẻo lộ ra hơn nửa, nhìn vào thật sự rất có phong tình. Chẳng qua, tổng quản nhiều năm qua dù nhìn một cái cũng không thèm vì vậy cũng khiến cho mỹ nhân ít nhiều suy sụp.

“Người nọ thế nào rồi?”

“Vương gia hỏi chính là...”

Ánh mắt tổng quản tỏ vẻ ngạc nhiên khiến Minh Đồng rất tức giận, chẳng qua gần đây vị tổng quản này lớn lối không kiêng dè sợ hắn, lúc này đang nhìn hắn cứ như biểu tình muốn nói “Vương gia, ngài cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa sao?”

“Bắt đầu từ mùa đông này, phát thêm cho mỗi nhà một chút than gỗ tránh để bàn dân nói Bốn vương đãi ngộ bạc bẽo với người làm.”

“Dạ”, tổng quản cung kính khom người nói phải, ngay sau đó lại ngẩng đầu lên và hỏi Minh Đồng: “Chỉ không biết mới vừa này rốt cuộc Vương gia hỏi tới là người nào?”

“... Là tên trù tử đó.”

“À, thì ra người Vương gia nói tới là Nam Lạc!”

Cuối cùng tổng quản còn rất rõ ràng nghe được tiếng nghiêng răng xác thực của người nào đó, vì vậy ông có chút rầu rĩ bận bịu làm xong việc, mới nói ——

“Hắn vậy mà lại lớn bụng, cũng không biết hắn còn có thể tiếp tục làm thức ăn cho Vương gia được hay không nữa?”

13. Chương 13

Dịch: meomoon86

Biên: Tuyền Nhã

Lời tổng quản vừa nói ra khiến Minh Đồng hoàn toàn ngây người, ước chừng nửa khắc sau, hắn mới giương mắt hỏi, ánh mắt vẫn mang theo sự mơ màng: “Bụng? Người nói ai lớn bụng cơ?”

Tổng quản lúc này thật sự muốn trợn trắng mắt, hắn rất muốn nói “Chính là ngài đã làm lớn bụng hắn!” nhưng sau mấy lần mấp máy cuối cùng cũng vẫn không nói ra, hắn chỉ có thể trợn to hai mắt biểu tình giống như kinh ngạc ——

“Đầu bếp đó đã mang thai hơn bốn tháng, chẳng lẽ Vương gia ngài không biết?”

“... Bốn vương làm sao sẽ biết!”

“Nhưng bụng của hắn không phải là do Vương gia ngài...”

Lời cuối cùng của tổng quản bị ánh mắt nhìn chăm chăm như muốn nuốt chửng của Minh Đồng mà im lặng. Đó là đôi mắt diêm lệ cùng khuôn mặt vắn vẹo sắp không nhìn ra hình. Minh Đồng mấy phen muốn mở miệng nhưng đều bị nghẹn lại cổ họng, mồm miệng lạnh lợi giờ này như kẻ nói lắp, lâu sau hắn mới vất vả nặn ra được một câu: “Vì sao hắn lại không đến nói cho Bồn vương biết!?”

“Vương gia không phải chính miệng ngài nói với trù tử kia rằng ‘chỉ cần làm thức ăn đồ uống của người, an thủ bồn phận.’ Sao nam nhân dân dã kia lại không biết những trò lừa bịp như một khóc hai nháo ba đòi tự tử, hai*”

* tiếng thở dài

“VẬY, người đâu rồi! Người vì sao không sớm tới báo cho ta?”

Trên mặt Minh Đồng đã căng tới tím bầm, hắn cắn răng nghiêng lợi chất vấn vị tổng quản, tổng quản lúc này lại đột nhiên như vả thêm cho hắn một cái, tự lẩm bẩm: “Mới vừa rồi còn thấy hắn lúc đun nước bị té nhào một cái, cũng không biết đứa bé có xảy ra chuyện gì không nữa?”

“Cái gì?!”

Minh Đồng bật dậy đứng lên, “Người còn quản chuyện đứa bé bị làm sao không, Nam Lạc, hắn có bị thế nào không? Mau, mau, mau đi truyền thái y tới!”

Minh Đồng lo lắng đi đi lại lại ở trong thư phòng. Hắn cũng chẳng tâm trí đâu để ý tới tổng quản, mới vừa rồi, lúc tổng quản rời đi còn rất thâm ý mà mỉm cười.

Lần đầu tiên, Minh Đồng cảm giác được sự chờ đợi dài đằng đẳng khó chịu như thế nào. Hắn mấy lần muốn phóng tới căn phòng kia xem người kia như thế nào, nhưng mấy lần đều không dám bước đi bước đầu tiên. Tâm tình của hắn lúc này như đứng đống than ngồi đống lửa, tim đập rộn từng hồi. Minh Đồng mấy lần dài cổ nhìn ra ngoài phòng nghe động tĩnh, hắn muốn nhìn thấy bóng người của tổng quản trở về, hắn lúc này ngay cả tác phong, hình tượng của bản thân cũng không màng, chỉ cảm thấy rất khó chịu, cốt yếu là không thể không nhẫn nại.

Cuối cùng, tổng quản cũng đứng trước mặt Minh Đồng, đem những lời thái y nói lặp lại một lần, Minh Đồng vẫn như cũ không cảm thấy yên tâm mà hỏi lại mấy lần, đợi khi xác định được nam nhân kia không bị làm sao hắn mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Mặc dù chỉ là việc ngoài ý muốn, nhưng dù sao đó cũng là tôn tử đầu lòng của Bồn vương, ngày sau nhất định phải cẩn thận trông chừng.”

(Mèo: Hừ, chả biết anh có bao nhiêu đứa con trưởng rồi nữa đâu)

“Vương gia, ngài không phải vừa nói rằng không cần để ý đứa bé kia như thế nào sao?”

Tổng quản dùng ánh mắt vô tội nhìn Minh Đồng khiến hắn có chút xấu hổ, lúc sau hắn lại một lần nữa sùng sộ lên nói: “Tóm lại, ngày sau để cho hắn nghỉ ngơi, chuyển hắn tới Minh Đức Hiên, phải thêm vài tên chân tay lạnh lệ tới hầu hạ, mỗi ngày hâm nhiều đồ bổ cho hắn, cũng không cần để ý tới tiền bạc.”

Minh Đồng liếc mắt nhìn tổng quản, cố ý giải thích: “Dù sao đây cũng là con trai trưởng của Bồn vương.”

Kết quả là, động tĩnh này quá lớn, hiển nhiên khiến cho cả vương phủ vốn trầm mặc đều có chuyện tán gẫu.

Nào là một trù tử không có phân nửa nhan sắc chỉ trong một đêm leo lên trăm người, lại còn có thể được vào ở trong phòng ngủ của Vương phi —— Minh Đức Hiên, còn được mười tên tỳ nữ lạnh lợi nhất phủ, mười tên nội thị, tất cả chỉ vì một trù tử tên Nam Lạc!

Dưới những ánh mắt thay nhau nhìn mình, Nam Lạc chỉ có thể kéo cao cổ áo của mình một chút mà đi theo sau lưng tổng quản Vương phủ.

14. Chương 14

Dịch: meomoon86

Biên: Tùy Nhã

Một đêm được cưng chiều nhưng con chim sẽ lại không bay được lên cao, sự cưng chiều chẳng qua chỉ là Nam Lạc nghĩ vậy thôi. Sau khi tất cả mọi người đều biết chuyện, cuộc sống của Nam Lạc có chút khổ sở. Cũng thật may mắn có tổng quản luôn chiều cố tới hắn, cho nên cũng chỉ một vài lời nói phỉ báng truyền tới, hắn không hề để tâm.

Đột nhiên xảy ra chuyện mang thai một hài tử đã từng khiến hắn vừa sợ vừa hoảng, không có ai nói cho hắn biết hắn phải làm như thế nào, hắn lại không thể tìm người kia để hỏi ý kiến người đó. Mỗi ngày một trôi qua, bụng Nam Lạc cũng dần dần lớn hơn đến lúc không còn hình dáng như lúc đầu thì trong lòng hắn lại chợt thấy vui sướng.

Trong cơ thể hắn có một hài nhi, mặc dù đây là một chuyện rất kì lạ, nhưng hắn vẫn rất mong chờ từng ngày trôi qua. Lại khiến hắn đột nhiên nghĩ tới phụ thân hắn khi còn sống, ánh mắt của phụ thân nhìn hắn rất ôn nhu, từ ái. Bàn tay phụ thân hắn sờ sùi sờ sờ cổ hắn, vuốt ve lên gương mặt hắn, đây là phần trí nhớ mơ hồ ngày bé của hắn nhưng từng ngày này rõ ràng mang theo sự ám áp dị thường.

Chỉ có điều, vì kéo dài tính mạng của Trương nãi nãi mà hắn cần tiền mua dược liệu, cũng vì điều này mà hắn mới bán mạng trở thành người của Vương phủ, khách điểm nhỏ do phụ thân lưu lại cho hắn cũng bị hủy hoại ở trong tay hắn.

Cuối cùng hắn vẫn không thể nhịn được.

Trước khi Minh Đồng xuất chinh, hắn có một điều không thể yên tâm chính là người kia. Chỉ cần mỗi lần hắn nhớ tới người kia, trong đầu sẽ phiên giang đảo hải xuất hiện rất nhiều hình ảnh khác nhau, mà những hình ảnh đó sẽ khiến tâm tình hắn xúc động mãnh liệt.

Minh Đồng vừa vào đến sân Minh Đức Hiên thì đã thấy Nam Lạc đang một mình đi bước nhanh vòng qua vòng lại ở trong sân nhỏ. Nhất thời mồ hôi lạnh cũng chảy ra, hắn vội vàng đem Nam Lạc ôm vào trong ngực, sau đó tức giận trừng mắt hung ác nhìn ——

“Mang thai còn đi nhanh như vậy! Coi như ngươi không để ý tới chính bản thân mình nhưng cũng phải cân nhắc đến con trai của Bồn vương chứ!”

“À, ta chẳng qua nếu cứ ở trong phòng sẽ cảm thấy hoảng loạn mà kìm nén, quân gia đại nhân lại không chịu cho ta ra khỏi viện tử. Thật ra thì ta không sao cả, ta còn có thể đun nước, bổ củi...”

“Không được! Tất cả đều không được làm!”

Minh Đồng không hề cảm thấy bản thân hắn ôm một nam nhân trong ngực sẽ có bao nhiêu quý dị, lại càng ôm càng chặt, “Ngươi hiện nay mọi việc kể cả ăn cơm, uống nước, thay quần áo đều phải có người phục vụ, mỗi ngày ngươi đều phải nằm ở trên giường cho Bồn vương, cái gì cũng không được làm! Nếu sau khi Bồn vương trở về nhìn thấy ngươi xảy ra chuyện gì, Bồn vương sẽ mang tất cả những người hầu ở đây mang đi bán vào thanh lâu.”

Minh Đồng lạnh giọng, dáng vẻ lại hung ác khiến tất cả mọi người đang ở trong và ngoài phòng đều chỉ biết câm như hến, thế nhưng mọi người đều không ngờ rằng Nam Lạc lại khiển trách vương gia: “Vương gia, ngài sao có thể làm như vậy được! Bọn ta, những người làm đều không phải làm thứ gì cũng dễ dàng, thảo nào khó trách ban đầu những người ở ngoài phố đều nói các người, những kẻ là Vương gia cao cao tại thượng đều chỉ là những kẻ tàn bạo vô nhân đạo, sinh tồn cực khổ của những người làm như chúng ta một chút đều không hiểu được.”

Minh Đồng không đợi Nam Lạc nói xong, hắn đã cảm thấy đầu mình choáng váng, khuôn mặt nghiêm nghị trở nên tím bầm, “Ngươi ngươi ngươi”.

Minh Đồng nói mãi không thể thành câu, đến khi phải rời đi thì vất vả lắm mới có thể thốt ra được một câu: “Ngươi, chẳng lẽ Ngươi không muốn hỏi xem Bồn vương định đi đâu sao?!”

Minh Đồng nhìn ánh mắt mờ mịt của nam nhân mà trào thua, hần mở miệng nói: “Vì giúp tiểu tử Minh Niệm kia đi đánh giặc Nhung, Bồn vương sẽ phải dẫn ba chục ngàn hắc giáp ngự kỵ cả ngày và đêm chạy tới Mẫn Hân bình nguyên, người ở nhà phải tự chiêu cố mình thật tốt... Khụ, giúp Bồn vương có con trai.” Minh Đồng vừa dứt lời thì biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu.

15. Chương 15

Dịch: meomoon86

Biên: Tùy Nhã

Minh Đồng cảm thấy thật mất mặt khi bỏ chạy như vậy, sao hần có thể có cái hành động ngây thơ thế chứ càng nghĩ càng khiến hần cảm thấy xấu hổ chỉ muốn chui xuống đất. Thậm chí, nếu thêm một lần nữa thì hần cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Chỉ là, khi Minh Đồng thấy một thân binh ôm một bọc quần áo đến trước mặt hần đột nhiên cảm thấy dường như có chút nghẹn ở cổ họng, hần cảm thấy mình nghẹt thở, tim cũng đập nhanh hơn. Trong bọc quần áo màu nâu có mấy chục cái bánh bao và bánh nướng mới vừa ra lò, cho dù cách vải vẫn thấy phồng tay. Mùi thơm xông lên mũi hần, dù không cần nói hần cũng biết những thứ này xuất từ tay ai, chỉ là nhìn như vậy, hần cảm thấy mùi thơm lần này có sự bất đồng so với những lần trước.

Minh Đồng nhìn sắc trời chưa sáng rõ, sau đó hần từ từ bọc thật chắc bọc quần áo một lần nữa rồi mới buộc chặt lên người mình.

Trên ngực hần đeo một bọc quần áo lớn nhìn thật quý dị, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng của hần. Minh Tông bên cạnh cười nhạo hần rằng dù một đứa bé mười tuổi đứng ở ngoài đường cũng xem thường hần, nhưng Minh Đồng lại kiên quyết một đường để trang phục như vậy. Minh Tông mấy lần khuyên hần nhưng cái bọc kia vốn bọc kín, chỉ thi thoảng thấy Minh Đồng ăn một cái bánh bao trắng khiến nước miếng của Minh Tông giàn giụa.

“Đệ cũng muốn ăn!”

“Không cho.”

“Huynh có nhiều như vậy!”

“Nhiều nữa cũng không cho.”

“Có người làm huynh trưởng như huynh sao?!”

“Bồn vương cũng không muốn có một người em trai như đệ.”

“Ngây thơ!” (Mèo: hai anh em ấu trĩ)

“Ăn ngon thật.”

Đoạn hội thoại không chút ý nghĩa này mỗi ngày đều được hai người lặp đi lặp lại mấy lần, nhưng bất luận thế nào, Minh Đồng vẫn bảo vệ bọc lớn y phục như thói quen. Cho đến khi hần suất lĩnh ba chục ngàn hắc giáp ngự kỵ đi đường vòng đến hậu phương đánh úp địch, trong tầm mắt tạo thành thế trước giáp sau công, cuối cùng bọn hần cũng tiêu diệt hầu như toàn bộ địch Nhung ở cửa khẩu khiến những tên còn lại tháo chạy về Mạc Bắc.

Một đường vội vàng gấp rút truy binh còn gặp phải trời mưa như thác lũ, mưa to khiến đất cát bị bùn lầy khó đi, cũng khiến cho Minh Đồng cùng hắc giáp nếm nhiều đau khổ. Nước mưa cũng làm ướt nhẹp bánh bao, điều này cũng làm bao tử hần khó chịu nhưng dù sao ăn cũng vẫn còn rất ngon.

Lúc hần ở một mình, trong lòng hần lại suy nghĩ tới nam nhân tên Nam Lạc kia. Cái cảm giác đau khổ vì nhớ nhung quá nhiều này hoàn toàn đánh sập tâm ý của Minh Đồng.

Chiến sự vừa kết thúc, Minh Đồng vội vàng mang theo vết thương ngàn dặm trở về.

“Quản gia đại nhân, Vương gia hẳn hình tình sao rồi? Có khá hơn chút nào không? Cháo kia Vương gia có ăn qua không?”

Nam Lạc nâng bụng ở dưới bếp vội vội vàng vàng, khi nghe thấy tiếng bước chân tới gần, hẳn vì bận bịu mà vội tìm chỗ trốn. Hắn bây giờ không còn nhanh nhẹn như ngày thường, khi hắn vừa mới chống sau lưng dờ tới bên trạm chén thì người cũng đã tiến vào. Cũng may người đi vào là quản gia, người thường ngày vẫn phá lệ chiều cố Nam Lạc. Nam Lạc vội vàng mang theo thân thể vụng về nghênh đón quản gia, hắn không ngừng vội vàng hỏi thăm tình huống của Minh Đồng. Quản gia nhìn Nam Lạc vừa mới khấn trương tìm chỗ trốn, hắn nín cười, vội tiến lên đỡ hắn.

Đây là trù phòng tâm đắc của Vương gia, bình thường có rất nhiều người không có nhiệm vụ không thể bước vào. Mà từ sau khi Vương gia bị thương trở về từ chiến trường, nơi này không được bước vào nữa bước, đầu bếp trong vương phủ đã sớm bị đuổi đi, nơi này cũng không còn ai có thể tới đây.

“Vương gia tình hình đã tốt hơn nhiều. Từ ngày hôm qua, sau khi Vương húp cháo do người làm, tình huống đã bắt đầu chuyển biến tốt. Mới vừa rồi, sau khi Vương gia tỉnh lại còn đem tất cả cháo ta bưng tới toàn bộ húp hết, Ngài còn nói chưa ăn đủ?”

Quản gia sợ Nam Lạc lo lắng nên cũng không vòng vo, toàn bộ tình huống của Minh Đồng đều nói thật cho Nam Lạc biết.

“Quá tốt, Vương gia hẳn có thể ăn được đồ thực sự quá tốt. Nếu không đủ thì nơi này còn có rất nhiều.”

Nam Lạc vừa nghe thấy Minh Đồng đã chịu ăn uống thì khuôn mặt còn khấn trương lo lắng, nhưng lại nghe nói hắn vẫn chưa ăn no thì lập tức vui vẻ. Nam Lạc nhắc cái màn che đây một cái mân, lại múc từ trong chảo món cơm xào trứng đủ màu vàng, xanh, hương thơm ngậy ngát đưa cho quản gia.

“Quản gia đại nhân, phiền người đem cơm xào trứng cho Vương gia ăn. Ta chuẩn bị chút điểm tâm, nếu như Vương gia còn muốn ăn gì, làm phiền người nói cho ta, ta lập tức làm ngay?”

“Nam Lạc à, người cũng đừng nữa bận làm việc nữa. Vương gia hẳn vừa vận thức dậy, ngài ấy không thể ăn nhiều như vậy đâu.”

Quản gia nhìn Nam Lạc đứng ở trong bếp đỏ mồ hôi trán lại không tự chủ lấy tay lau trán, nhìn không được có chút đau lòng, vội vàng khuyên hắn. Nếu không phải Vương gia bị bệnh lạ ngoài trừ Nam Lạc có thể cứu y, quản gia cũng quả thực không muốn để Nam Lạc vác theo bụng to ở trong phòng bếp làm những thứ này.

“Ta không có chuyện gì. Ngài mau đưa cơm xào trứng cho Vương gia ăn đi? Vương gia hẳn sợ là nóng lòng chờ ăn rồi.”

Nam Lạc dùng ống tay áo lau mồ hôi, lại dùng lực đập hai cái hông ở sau lưng, trên khuôn mặt vẫn nở nụ cười thật thà.

“Được rồi, người nhớ về sớm một chút nghỉ ngơi đấy? Có chuyện gì phải kêu người đến tìm ta.”

Quản gia nhớ tới ánh mắt đói khát của Vương gia khi vừa mới ăn cháo xong nên quản gia cũng không dám trì hoãn lâu hơn. Sau khi nói mấy câu như chiều cố thì ông cũng vội vàng bưng cơm xào trứng đi.

Sau khi quản gia đi, Nam Lạc lại làm tiếp mấy món điểm tâm mà bình thường Minh Đồng thích ăn. Sáng nay vừa rời giường, Nam Lạc cảm thấy sau lưng đau sưng sừng sừng nhưng khi hắn nhớ tới Minh Đồng đang bị bệnh, hắn vẫn cố gắng tới phòng bếp thật sớm để nấu cháo. Vào lúc này, eo của hắn đã đau nhức và rất khó khăn để đi lại, mà bụng hắn giống như cũng đang muốn tụt xuống. Đứa bé ở trong bụng rất không an phận thỉnh thoảng đá động hắn.

Nam Lạc không nghĩ là tới lúc này hắn sắp sinh, hắn chỉ cho rằng mấy tháng này được nuôi tốt nên mới cảm thấy mệt mỗi khi làm vài chuyện nhỏ. Nhưng có điều hắn vẫn luôn cố kỵ lo lắng cho đứa trẻ trong bụng nên định chuẩn bị làm xong những món điểm tâm này hẳn sẽ đi về nghỉ. Nhìn lửa đốt sắp không đủ, Nam Lạc chống lò bếp từ từ đứng lên, hắn đi đến bên tường cầm củi. Có lẽ vì mới trông bếp có chút lâu

nên Nam Lạc cảm thấy hai chân mình có chút tê dại, không thể làm gì khác, hắn đành vịn tường cùng đồ trong nhà để chống người đi ra nơi chất củi.

Minh Đồng xuất chinh mấy tháng, trù phòng cũng đã rất lâu không người xử lý, củi chất ở góc tường đã dùng hết rồi. Nam Lạc lại định chống tay sau lưng đỡ bụng từ từ ngồi xổm xuống lấy củi đốt ở trên đất. Nam Lạc cầm củi đốt, hắn mới vừa đứng lên, liền cảm giác bụng mình chợt có một trận co thắt đau đớn. Hắn không đề phòng ngã ngồi xuống đất.

16. Chương 16

Dịch: meomoon86

Beta: Tùy Nhã

Minh Đồng xuất chinh mấy tháng nên phòng bếp này cũng thật lâu không có người xử lý, củi chất ở góc tường cũng đã dùng hết rồi. Nam Lạc không thể không chống tay sau lưng để đỡ bụng từ từ ngồi xổm xuống để lấy củi đốt nằm ở trên mặt đất. Nam Lạc cầm củi đốt, hắn mới vừa đứng lên, liền cảm giác bụng mình có một trận co thắt đau đớn. Hắn không đề phòng nên bị ngã ngồi xuống đất. Nam Lạc bị sợ mà choáng váng, hắn ôm bụng ngồi ở dưới đất, động một cái cũng không dám động. Qua nửa nén hương, cơn đau bụng cũng dần dần rút đi, trên người hắn cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa, mọi chuyện đều bình thường. Nam Lạc đưa tay thử vận động, khi thấy hoạt động vẫn rất linh hoạt thì hắn mới vịn tường từ từ đứng dậy trở lại bên bếp và thêm củi vào lửa.

Nam Lạc không biết trận đau bụng kia biểu thị cho cái gì, hắn sợ đứa bé trong bụng hắn có gì sơ xuất nên hắn cũng không dám miễn cưỡng làm nhiều việc nữa. Hắn đoán củi đốt cho vào bếp thang đã đủ nên dời đến ngồi trên một cái ghế để nghỉ ngơi. Nhưng ai ngờ rằng trận đau kia mới chỉ là bắt đầu, Nam Lạc vừa mới ngồi xuống ghế và chuẩn bị xoa xoa bụng để trấn an đứa bé đang vui vẻ đạp trong bụng thì lại có một cơn đau khác lại tiếp tục. Lần này thì Nam Lạc rất hoảng, hắn lo lắng nghĩ liệu có phải đứa bé trong bụng hắn muốn đi ra ngoài hay không? Vương gia xưa nay đối với ẩm thực có yêu cầu rất cao, cho nên đối với phòng bếp chuyên dụng đều không cho hạ nhân ở lại. Mà chính viện thì lại cách cách xa nơi này. Trong ngày thường nếu không có nhiệm vụ thì nơi này không có nhiều người tùy ý ra vào, hắn sợ rằng lúc này trừ hắn và quản gia thì cũng chẳng có ai dám vào trù phòng. Coi như hắn có phá giọng kêu người thì cũng chẳng có ai có thể nghe được.

Nam Lạc mặc dù không biết sinh con như thế nào, nhưng lúc trước khi hắn còn ở trong nơi ở của dân nghèo, hắn thường xuyên được nghe các lão nhân gia lão nhải câu nói: “Sinh con giống như đi qua quỷ môn quan, con dâu nhà ai khó sinh mà không có chứ.” Bản thân Nam Lạc vốn vô thân vô cố, chỉ một cái mạng của hắn thì hắn cũng không sợ chết, nhưng hắn lại lo lắng không biết đứa trẻ có thể bị làm sao không... Hắn nhớ trước lúc Vương gia sắp xuất chinh có nói với hắn phải cố ý để ý đứa bé này, Vương gia nói đây là con trai trưởng của Vương gia nên nhất định phải cẩn thận. Nếu đứa bé này thật sự có vạn nhất, hắn biết giải thích với Vương gia như thế nào đây. Nam Lạc cảm giác đau đớn ở bụng tạm ngừng, vì vậy hắn giùng giàng từ trên ghế bò dậy định tìm người cầu cứu.

Chẳng qua là Nam Lạc vừa bị mới bị một trận đau đớn khiến tay chân như nhũn ra. Lúc này bụng mặc dù không đau nhưng hắn cũng thật không còn cảm giác gì cả. Nam Lạc nâng bụng, mỗi một bước chân rời đi đều như phải sử dụng thời gian rất lâu. “Ách...” Còn chưa đi đến được cửa, bụng lại truyền đến một trận đau nhức. Nam Lạc vì muốn đi ra ngoài thật nhanh nên hắn cũng không vịn tường giống như lúc đi lấy củi vừa rồi. Lúc này Nam Lạc mới chỉ vô ý đụng vào tường mà đầu gối của hắn đã mềm nhũn, vì vậy, hắn té ngã trên mặt đất. Mặc dù Nam Lạc đã lấy tay che chở, nhưng bụng hắn vẫn bị va chạm vào nền gạch xanh dưới đất, vì đau Nam Lạc chỉ nhìn thấy trước mặt hoàn toàn là màu đen.

Minh Đồng mới vừa tới cửa đã nhìn thấy Nam Lạc cuộn tròn người, hai tay nâng bụng nằm ở trên mặt đất gần cánh cửa không xa. Minh Đồng chỉ cảm thấy trong đầu một trận nổ vang, thân thể hắn vừa mới khởi

bệnh, hắn cũng không nhịn được có chút chống đỡ hết nổi mà phải chống khung cửa điều điều nội tức. Minh Đồng vội vàng đỡ Nam Lạc từ dưới đất lên.

“Nam Lạc, Nam Lạc, người thế nào rồi, mau tỉnh lại!”

Minh Đồng nhìn người ở trong ngực mình hai mắt nhắm nghiền, môi mím chặt thì thoảng mới kêu vài tiếng than nhẹ đầy thống khổ, không biết là Nam Lạc đang bất tỉnh hay là vẫn tỉnh. Minh Đồng vỗ nhẹ khuôn mặt tái nhợt của Nam Lạc, luôn miệng hô: “Vương gia ~ Người mạnh khỏe ~ ừ ~ ngô ~” Nam Lạc đang đau đến thất điên bát đảo, vừa nghe thấy có người gọi hắn, hắn mới cố gắng mở mắt ra. Cuối cùng khi hắn nhận ra người gọi hắn là Minh Đồng, hắn liền quên cả đau bụng, cũng quên luôn thân phận của mình, hắn đưa tay sờ mặt của Minh Đồng chỉ để xác nhận bản thân mình có phải đang nằm mơ hay không. Nhưng ngay sau đó bụng quặn đau đã đưa hắn trở về hiện thực.

“Nam Lạc, người sắp sinh à?”

Minh Đồng nhìn Nam Lạc vừa kêu rên vừa nắm chặt vạt áo dưới bụng nên đưa tay kiểm tra bụng hắn. Hắn cảm thấy hai chân của thai nhi đập từng đợt cứng rắn dưới bàn tay hắn nên vô cùng sợ hãi.

“Ta, ta không hề~~ đau bụng~~”

“Người, người rốt cuộc có coi Vương gia ta đây ra gì không? Ta đã bảo người không được vào phòng bếp, người tại sao chỉ coi là gió thổi bên tai hay không?!”

Minh Đồng nhìn Nam Lạc thống khổ, vẻ mặt mờ mịt mà còn sợ hãi, hắn lại vì nóng nảy mà bị đau tim, hỏa khí cũng tăng cao.

17. Chương 17

Dịch: meomoon86

Beta: Tùy Nhã

Minh Đồng nhìn Nam Lạc thống khổ, vẻ mặt mờ mịt mà còn sợ hãi, hắn lại vì nóng nảy mà bị đau tim, hỏa khí cũng tăng cao.

“Ta ~~ ta~~ ”

Nam Lạc là một kẻ vụng nói, hắn nhìn Minh Đồng nổi giận cũng không biết nên giải thích như thế nào. Bởi vì bị đau mà hắn chảy rất nhiều nước mắt, lúc này, cặp mắt hắn đều là thủy quang yêu kiều, nhìn thật sự là ủy khuất.

Minh Đồng đau lòng nhìn người trong ngực đang đau nhức, nhưng bản thân hắn cũng không biết phải làm gì bây giờ, lúc hắn nói, trên cánh tay lại dùng một chút lực để ôm Nam Lạc vốn cao hơn hắn, cũng cường tráng hơn hắn lên. Đột nhiên, người trong ngực hắn kéo lấy ống tay áo của hắn.

“Vương gia đừng, Ngài để ta xuống đi ~~ ”

“Người cảm thấy thế nào rồi?!”

Minh Đồng không hiểu cúi đầu nhìn lại Nam Lạc, hắn nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Nam Lạc giờ phút này lại đỏ lên vì thẹn thùng.

“Ta, ta đang đau bụng, trên người rất bẩn ~~ ”

Minh Đồng nghe vậy lúc này mới cảm giác được quần áo của Nam Lạc đã ướt, trên nền gạch xanh mới này Nam Lạc nằm kia cũng đã bị ẩm ướt.

“Ngu ngốc, người sắp sinh rồi, người có biết hay không?!”

Trong nhà có thức bá hấn đã có ba vị danh y, từ nhỏ hấn thường xuyên được nghe, thêm nữa hấn cũng thường xuyên xuất chinh xa trường, Minh Đồng với y đạo cũng có sự thông lược. Nhìn tình hình trước mắt của Nam Lạc liền biết hấn đã bị võ ối nên Minh Đồng không dám trì hoãn thêm nữa. Minh Đồng vội vàng ôm Nam Lạc sải bước đi nhanh về phòng mình. Hấn mới đi được một nửa đã thấy Nam Lạc ở trong ngực mình lay nhẹ cánh tay hấn.

“Vương, Vương gia, Ngài đi sai đường rồi ~ hô hô ~ ta, phòng của ta không phải đi đường này, không ở bên này ~ hô hô ~”

“Người im miệng cho ta!”

Minh Đồng hăm hừ quát người không biết tình huống gì ở trong ngực mình, mạch máu trên trán căng cứng nhảy lên nhảy xuống. Nam Lạc bị hấn quát thì lập tức im lặng nên chỉ biết cúi đầu, cắn môi và kêu rên. Minh Đồng thở phào một cái, hấn lo lắng chỉ chậm một chút thì người trước mắt sẽ bị bất tỉnh, vì vậy hấn tăng nhanh bước chân. Hấn vì ngăn cản Nam Lạc bất ngờ ngắt đi mà quát lớn như vậy, hấn đem người mang về và phải gọi ngự y tới để đỡ đỡ giúp Nam Lạc.

“Người đâu! Người đâu! Mau tới đây!”

“Hấn sắp sinh, tất cả mau tới đây cho ta!”

Minh Đồng một hơi ôm Nam Lạc bước nhanh trở về phòng ngủ, thậm chí còn cứng rắn dùng nội lực vận chuyển khinh công để chạy trở về. Vào bên trong viện, Minh Đồng dù thấy người nhưng cũng không thả chậm bước chân. Một đường vừa đi, vừa gọi lớn, đến khi đi tới giường mới dè dặt đặt Nam Lạc nằm xuống.

” Ừ.”

” Ừ.”

Hai ngự ý phụng mệnh chữa trị cho vết thương ở đai lưng nhiều ngày của Minh Đồng nghe Minh Đồng nói thì tự nhiên không dám thờ ơ. Bọn họ xách theo hòm thuốc, hai ba bước vội vàng chạy tới giường và ba chân bốn cẳng kiểm tra cho Nam Lạc.

Trong lúc nhất thời, quần áo trên người Nam Lạc bị cởi sạch sẽ, lúc thì chẩn mạch, lúc thì tìm vị trí của thai nhi, lúc thì lại kiểm tra **. Hai người ngự y xoa xoa bóp bóp trên người Nam Lạc khiến Minh Đồng không nhịn được mà nổi đóa, cũng may bọn họ dừng trước một khắc trước khi Minh Đồng thật sự nổi điên.

“Tình huống thế nào rồi?”

“Vương gia.”

Ngự y cầm đầu cúi đầu đứng ở mép giường, ý muốn bẩm báo Minh Đồng tình huống cụ thể của phụ tử Nam Lạc. Nhưng thần sắc hấn thấp thỏm giống như là có chuyện khó nói.

“Ra bên ngoài nói.”

Trong lòng Minh Đồng cả kinh, hấn thật sự lo lắng cho phụ tử của Nam Lạc, nhưng trên mặt vẫn cố gắng trấn định như cũ. Đuối hai tên ngự y kia ra phòng ngoài, Minh Đồng mới kéo một chiếc áo ngủ bằng gấm đắp kín cả người Nam Lạc đang nằm ở trên giường.

“Người trước nằm ở đây đã, không được lộn xộn. Ta lập tức sẽ trở lại ngay.”

“Ta, ta không sao. Vương gia ngài vừa mới khỏi bệnh, phải thật cẩn thận.”

Nam Lạc mới vừa trải qua một trận đau đớn, nên tinh thần bây giờ mới tốt chút. Hấn vẫn lo lắng cho thân thể Minh Đồng vừa mới khỏi sắc nên vội khuyên hấn về nghỉ.

“Người ~ Bỏn vương có chuyện còn chưa tới phiên người quản. Người là kẻ phải nằm cho ta mới phải!”

“Các người nói mau, tình huống của phụ tử hai người bọn họ hiện giờ như thế nào? Có thể bình an để thường hay không?”

Ra khỏi nội thất, sắc mặt của Minh Đồng lập tức biến đổi. Mặc dù hắn đã thấp giọng nhưng sự uy nghiêm không hề giảm chút nào. Hai vị ngự y đều bị sự nghiêm nghị tàn khốc của Minh Đồng dọa sợ mà cả chân tay đều khẽ run, đầu lưỡi cũng vì vậy mà có chút cà lăm.

“Bẩm vương ~ Vương gia, nước ối của công tử đã bị vỡ, cửa sinh cũng ~ cũng đã mở hơn nửa, quả thật đã sắp lâm bồn. Tuy nhiên, nhưng mà ~”

“Nhưng mà cái gì?!”

Minh Đồng nói khẽ một tiếng khiến cho hai vị ngự y vốn đã nơm nớp lo sợ mà đầu gối mềm nhũn chỉ chút nữa đã quỳ xuống đất.

“Nhưng ~ nhưng vì vị trí bào thai có chút vấn đề nên công tử, thai nhi có vóc dáng cũng ~ cũng không nhỏ. Cho nên sợ rằng ~”

“Sợ rằng cái gì?!”

Minh Đồng tròn tròn đôi mắt khiến ngự y kia nửa tỉnh nửa mê ngộ ra đạo lý, những lời chưa dám nói nay cũng dám nói ra. Các vị Vương gia trong triều đều rất nghiêm khắc nhưng chưa bao giờ có người lạm sát kẻ vô tội. Cuối cùng cũng bình tĩnh lại, một hơi nói rõ tình huống.

“Tình trạng của Công tử bây giờ sợ rằng sẽ gặp chuyện khi sinh. Nếu như tình huống nguy cấp, không biết Vương gia muốn người lớn hay là người nhỏ?”

18. Chương 18

Edit: meomoon86

Beta: Tùy Nhã

Minh Đồng không tự chủ mà tăng thêm một phần nội lực đánh một chương vào mấy chiếc án tử đàn. Mấy cái án bằng gỗ bên chắc vốn không nhúc nhích nhưng ngay khi gặp một chương của Minh Đồng lập tức vỡ vụn trên mặt đất Hai ngự y đều sợ run rẩy quỳ sụp xuống đất, không dám ngẩng đầu nhìn Minh Đồng.

“Hai người các ngươi nghe cho rõ lời ta nói, nếu hai phụ tử bọn hắn có gặp nạn nhất gì, các ngươi cũng đừng mơ có thể trở về thái y viện nữa. Nếu các ngươi trở về nơi đó, hừ, chuyện chờ các ngươi là gì thì các ngươi tự biết.”

Sau khi ném vài lời cho hai ngự y còn phát run trên mặt đất, Minh Đồng tự ý trở về nội viện. Minh Đồng nhìn Nam Lạc nằm một mình ở trên giường đang đau co cả người lại, hắn càng bước nhanh tới trước giường.

“Nam Lạc, người, người rất đau sao? ”

Minh Đồng nhìn Nam Lạc đang giãy giụa trong thống khổ, hắn lại chỉ có thể thêm cuống cuống mà không biết làm thế nào để giảm bớt sự thống khổ cho Nam Lạc. Nhớ tới lời ngự ý nói vị trí bào thai của Nam Lạc không thuận càng khiến Minh Đồng không dám vọng động. Hắn chỉ dám đặt tay mình lên bụng của Nam Lạc, một lúc lâu sau mà hắn hận mình không tự cắn lưỡi mình để nói vài câu nói nhảm.

“Vương, Vương gia, ngài sao lại trở về?”

“Đây là con trai trưởng của Bồn vương. Bồn vương không nên tới, không thể tới sao?”

Minh Đồng trong lòng khẽ run lên khi thấy Nam Lạc vì mình trở về mà ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng hắn không biết phải biểu đạt như thế nào. Tay phải Minh Đồng nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng nhô cao của Nam Lạc, cho dù cách một cái chặn, Minh Đồng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng thai nhi đang không ngừng chuyển động ở bên trong bụng Nam Lạc. Đây là lần đầu tiên hắn thân thiết chân thực mà cảm thụ sinh mạng này đang di chuyển, bản năng cảm động và mừng rỡ của lần đầu làm cha từ sâu trong huyết mạch tự nhiên mà nảy sinh. Nhưng khi hắn vừa nghĩ đến lời nói của ngự y thì lập tức lại lo lắng như lửa đốt.

“Vương, Vương gia. Ở trên lò vẫn còn chưng ủ một nồi sủi cảo nhân tôm, đều là món ngài ~ ngài thích ăn, ngô ~ ngài, ngài mau tìm người đi ~ cầm tới. Nếu không ~ ách ngô ~ hô hô ~ sẽ ăn không ngon ~ ách ừ ~”

Nam Lạc lúc này không biết trong lòng Minh Đồng đang giãy giụa, hắn chỉ thấy hai gò má trên khuôn mặt băng bó của Minh Đồng tái nhợt, trên môi nhợt đi mất mấy phần điểm hồng ngày thường. Nam Lạc bất chấp sự đau đớn và mệt nhọc do từng trận đau trong bụng mình gây ra, hắn chỉ nhớ Minh Đồng cần phải ăn nhiều một chút thì người mới có thể sớm phục hồi như cũ.

“Người, người có biết hay không người ~ đang sinh con! Người còn quản những thứ điểm tâm kia làm cái gì!”

Minh Đồng quả thực không nghĩ ra trong đầu người này đang suy nghĩ cái gì. Giống như nhiều lần luôn khiến hắn tức điên lên. Tại sao trong thời điểm này vẫn còn nghĩ tới mấy thứ điểm tâm ở trên bếp lò kia? Minh Đồng giận đến thiếu chút nữa nói cho hắn biết chuyện hắn khó sinh.

“Ta, ta biết, đây là muốn sinh ~ hô hô ~ ách ~ ta, không có sao ~ còn sớm ~ hô hô ~ ừ ~ ngài vừa mới tỉnh lại, cần, cần phải ăn nhiều một chút ~ hô hô ~ hô hô ~”

Lúc này Nam Lạc đã không còn sự kinh hoảng lúc mới xuất hiện trận đau đột ngột ở trong phòng bếp nữa, mặc dù trong bụng hắn mỗi một trận lại càng đau thêm một trận. Có thể sinh con những ba ngày ba đêm cũng có thể xảy ra, bản thân hắn còn không biết sẽ bị dày vò đến khi nào. Minh Đồng nếu không chịu đi, cũng không thể khiến hắn phải chịu đựng phụng bồi với mình được.

“Người, người ~”

Người trên giường rõ ràng vì đau mà ngũ quan đã bị vặn vẹo, lại còn cố gắng nở một nụ cười thật thà khi thấy mình, nhìn mình với ánh mắt yêu kiều trong suốt không chứa vô tạp giống như chính nội tâm của hắn khiến Minh Đồng vừa nổi điên lại vừa không nổi, chấn định bản thân. Hắn không biết chính hắn nên đối mặt với con người đơn thuần này như thế nào?

Minh Đồng bỏ tay Nam Lạc ra, hắn nổi giận dưng dưng đi ra ngoài. Nam Lạc vốn cho rằng Minh Đồng bị mình làm tức giận mà bỏ đi nhưng không ngờ một lúc sau hắn quay lại, trên tay còn bưng một cái khay. Trên khay là ba đĩa điểm tâm và một bộ chén đĩa.

Minh Đồng đem mâm để ở đầu giường, hắn kẹp mỗi một miếng điểm tâm từ trong đĩa nhỏ đặt vào chén. Những điểm tâm này mặc dù không phức tạp cầu kỳ như trong tủ lâu lớn tại kinh thành cũng như trong ngự thiện phòng của hoàng cung, nhưng đây đều là những thứ Minh Đồng thường ngày thích ăn nhất.

“Ta mới vừa rồi ra đi hỏi hai tên ngự y kia, bọn họ nói đứa bé phải chờ chút nữa mới có thể ra ngoài. Người trước cứ ăn một chút đi, để tí nữa có khí lực.”

Minh Đồng ôm Nam Lạc đang sững sờ nhìn mình tựa đầu vào giường. Từ biểu tình vừa rồi của Nam Lạc khi nhìn thấy hắn đi vào, Minh Đồng cũng biết trong lòng Nam Lạc vẫn hy vọng hắn có thể lưu lại, chẳng qua là hắn không nói ra lời. Nhìn tâm tình của Nam Lạc tuyệt đối sẽ không yêu cầu này nhưng về mặt mơ hồ lộ vẻ mất mát đó lại đâm vào lòng Minh Đồng. Ngay cả tự xưng cũng không tự chủ biến thành “Ta”.

“Vương gia, không thể được! Công tử hắn bây giờ chỉ có thể ăn thức ăn nhẹ dễ trôi. Nếu không cũng không tốt trong thời khắc sinh hạ, sau này vết thương sau khi sinh sẽ không phục hồi được như cũ.”

Ngự y đi theo sau Minh Đồng tới chẩn coi cho Nam Lạc để điều chỉnh vị trí của bào thai thì nhìn thấy Minh Đồng đang kẹp cả nhỏ muốn dứt cho Nam Lạc liên vội vàng tiến lên ngăn lại.

Lúc này Minh Đồng đột nhiên ra ngoài lệnh cho hai người bọn họ, nếu trong tình huống nguy cấp thả bỏ qua thai nhi cũng phải bảo toàn đại nhân. Tiếp đó Minh Đồng lại sai người tới phòng bếp cầm một chút điểm tâm tới. Bọn họ đang âm thầm nghĩ chắc là vương gia ăn, không nghĩ tới ngài cố ý cầm vội tới cho Nam Lạc ăn. Có thể vì bọn họ đã ở trong cung lẫn lộn nhiều năm như vậy nên rất tự nhiên nhận định rõ tình hình. Bọn họ thấy Minh Đồng coi trọng người nam nhân có tướng mạo bình thường không rõ thân phận này thì trong lòng họ đều tự nhiên rõ ràng, vạn nhất người này có chút sơ sẩy nào đấy thì bọn họ sợ rằng sẽ không về nổi thái y viện, ngay cả tính mạng gia đình cũng khó mà bảo toàn.

“Người đâu!”

Minh Đồng cầm đĩa trong tay ngừng ở trên không trung hồi lâu mới ngưng ngừng thu lại, hần nhú mảy gọi to người ở bên ngoài. Từ bên ngoài lập tức có người đi vào cung kính xuôi tay đứng một bên chờ hần phân phó.

“Vương gia, có chuyện gì cần phân phó ạ?”

“Quản gia, người tới thật đúng lúc. Cháo dưỡng sinh lúc trước người bưng cho Bỗ vương có còn nữa không?”

Minh Đồng thấy người tới không ai khác chính là vị quản gia liên hiệp với Nam Lạc cãi lại mệnh lệnh của mình thì hừ lạnh một tiếng, nhưng hần cũng không lập tức làm khó dễ.

“Vẫn còn thừa Vương gia.”

“Mau, bưng nhanh cho Bỗ vương một chén!”

“Vâng.”

Quản gia đáp một tiếng cũng vội vàng xoay người đi ra ngoài, hần tự mình đi đến phòng bếp bưng cháo. Lúc này nhìn thấy vẻ mặt của Minh Đồng hần không thể đem mình ăn tươi nuốt sống, quản gia cũng biết là vì mình để Nam Lạc vào phòng bếp mà có chuyện. Thật đúng là không thể ngờ tới hần chẳng qua chỉ là đi tiên thính xem xét những món quà tặng của quan viên, còn nghĩ sớm trở về xem Nam Lạc có đi nghỉ ngơi hay không, không nghĩ tới chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà Nam Lạc lại xảy ra chuyện. Ông vừa mới hỏi ngự y đang kê toa chế thuốc ở bên ngoài về tình hình của Nam Lạc mới biết chuyện không ổn. Bây giờ ông chỉ có thể cầu trời khẩn phật, người tốt sẽ được báo đáp, phù hộ cho cha con Nam Lạc bình an, bằng không Vương gia nhất định sẽ đem ông ăn tươi nuốt sống.

(Mèo: Đây mới là mục đích thật của ông quản gia:3)

Không lâu sau đó, quản gia đã bưng bát cháo trở lại, Minh Đồng vừa tự mình bưng từng muỗng cháo vừa cẩn thận thổi lạnh, thừa dịp lúc đỡ đau thì dứt cho Nam Lạc. Nam Lạc mặc dù bị thai nhi chuyển động chơi đùa đau đến mức không có khẩu vị, nhưng nhìn thấy Minh Đồng mỗi lần tự mình dứt cháo đến bên miệng với ánh mắt mong đợi thì hần vẫn cố miễn cưỡng nuốt xuống.

“Vương gia, mùi vị cháo này có được không ạ, có cần đổi món khác không?”

Nam Lạc đột nhiên nghĩ đến lần đầu tiên mình làm cháo dưỡng sinh cho Minh Đồng, còn chưa từng hỏi qua khẩu vị của Minh Đồng có hợp hay không.

” Ngon, ăn rất ngon ~ ”

Minh Đồng giống như đã thành thành thói quen với những câu hỏi không hợp thời luôn khiến người tức giận của Nam Lạc nên hần không có quá nhiều phản ứng. Nào ngờ chỉ một câu nói “Mùi vị có được không” của Nam Lạc khiến trong lòng Minh Đồng đau xót. Hần nhớ tới bệnh của mình thần trí mơ hồ, tất cả quân y ngự y đều chỉ biết lắc đầu, vậy mà chỉ một chén cháo này lại khiến thần hồn của hần trở về vị trí cũ. Mà chén cơm xào trứng kia hoàn toàn khiến thần trí hần thanh tỉnh lại. Hần mới giật mình, hóa ra những thứ này đều là bởi vì Nam Lạc làm cho hần.

“Vậy thì tốt, ngô ~ ách ~ ”

Nam Lạc vừa nghe Minh Đồng nói ăn ngon thì an tâm cười một tiếng, nhưng ngay sau đó lại vì đau mà vắn vẹo mi mắt. Hần muốn ôm bụng đem người co rút lại nhưng lại bị Minh Đồng và ngự y hợp lực đè lại tay chân. Lúc này, Minh Đồng nhìn Nam Lạc thống khổ giãy giụa thì trong lòng so với khóe mắt đều chua xót hơn.

“Ách ~ a ~ ”

“Công tử, dùng sức! Mau dùng hết khí lực, dùng sức!”

“Ừ ~ ách ~ ”

Dưới sự thúc giục của ngự y, Nam Lạc một lần nữa động thân dùng sức để đẩy ra. Mà hai vị ngự y cũng không hề dễ dàng, một người ở cuối giường đem hai chân Nam Lạc kéo rộng ra để quan sát tình huống. Một người thì ở trên bụng Nam Lạc không ngừng đè đẩy. Có lúc người đó còn đem cả cánh tay đè lên trên bụng Nam Lạc.

Cứ như vậy, tình hình đã kéo dài hơn hai giờ đồng hồ, sắc trời ngoài cửa sổ đã bắt đầu chuyển tối. Có thể thấy rằng đứa bé trong bụng Nam Lạc giống như cứng đầu cứng cổ không chịu chui ra. Mồ hôi trên người cứ như tắm, thân thể trơn nhẵn khiến Minh Đồng khó ôm. Mà Minh Đồng cũng cảm giác được Nam Lạc ở trong ngực hắn cũng đang chống đỡ khó đứng lên được.

“Tốt lắm, lại xuống chút ít. Công tử ngài trước nghỉ một lát. Khi nào đau đón lại dùng lực.”

Không biết ngự y đã nói bao nhiêu lời như vậy, lặp lại biết bao nhiêu lần, có thể gần như không còn sức nữa.

Nam Lạc uống xong cháo không lâu, lại giục bưng bát thuốc sinh lên. Được liệu sau khi uống xong thì bụng lại tiếp tục đau đón cứ thế tấn công Nam Lạc. Ngự y cũng không ngừng giúp hắn thay đổi dần vị trí bào thai. Chờ đến khi huyết sinh đã mở hết, vị trí bào thai cũng không sai biệt lắm. Có thể nhìn thấy đầu của thai nhi, Nam Lạc cảm thấy dị thường chật dòn mà thai nhi thì chậm chạp không thể sinh hạ.

“Hô hô ~ vương, Vương gia ~ ách ~ trời tối ~ ừ ~ ngài, ngài mau đi về nghỉ ngơi đi ~ hô hô ~ ”

“Lúc này là lúc nào nữa, người còn chưa sinh xong kìa!”

Minh Đồng quả thực không nghĩ ra được, lúc này rồi mà Nam Lạc còn muốn hắn đi sao? Chẳng lẽ, hắn chán ghét mình như vậy sao?

“Ta, ta không có sao ~ hô hô ~ ngài, ngài yên tâm ~ ách ~ ta, ta nhất định sẽ sinh con ra ~ a ~ ừ ~ ”

Nam Lạc mặc dù là người đơn thuần, nhưng cũng không ngu. Hắn biết mình đây là khó sinh. Phải nói rằng từ lúc sáng sớm, Minh Đồng đi ra ngoài nói chuyện với hai ngự y thì đã có đầu mối. Hắn đã sớm nghe các gia đình nói đứa bé lúc khó sinh đều giữ đứa bé mà bỏ người mẹ. Huống chi trong bụng hắn là con trai trưởng của Vương gia. Hai người ngự y kia đang suy nghĩ muốn bảo toàn đứa bé không phải là việc khó, dù sao đây cũng là điều mình mong muốn. Chẳng qua, hắn nhìn sắc mặt càng ngày càng tái nhợt của Minh Đồng thì quả thật không muốn hắn tiếp tục cứ như vậy mà bồi mình.

Minh Đồng vạn lần không nghĩ tới Nam Lạc lại sớm có giác ngộ như vậy. Có thể vào thời khắc này, cặp mắt mờ mịt vì mồ hôi vẫn thản nhiên như vậy. Minh Đồng kiềm nén không được sự đau lòng đau tim mà chưa xót rơi lệ.

“Ngu ngốc! Người dĩ nhiên phải đem đứa nhỏ này sinh ra. Người nghe rõ cho ta, người nhất định phải thật tốt, thật tốt, phải sinh ra con trai trưởng cho Bồn vương!”

(Mèo: ặc, vẫn độc mồm độc miệng, nói thẳng ra tâm ý không được à.)

Minh Đồng không biết Nam Lạc rốt cuộc nghe được bao nhiêu lời hắn nói. Lúc này, Nam Lạc giống như cam kết của hắn, dùng toàn bộ khí lực còn thừa ở trong cơ thể mình mà mặt đỏ rặn ra thai nhi trong bụng. Nam Lạc lúc này cảm nhận đứa bé đang từ từ dời xuống, thân thể giống như bị lắng trĩ từ bên trong, từ nơi miệng huyết như bị cắt vô số vết đau. Nhưng những thứ này không thể ngăn cản cố gắng sinh hạ đứa bé này của hắn.

“Công tử, đầu đã ra rồi! Ngài mau dùng sức, lại dùng chút lực! Mau!”

Ngự y kinh ngạc vui mừng nhìn miệng huyết của Nam Lạc lộ ra đầu thai nhi dính đầy máu, hắn một mặt đè lại vết rách từ miệng vết thương tại miệng huyết của Nam Lạc để phòng ngừa miệng vết thương bị xé nghiêm trọng hơn, một mặt không ngừng thúc giục hắn tiếp tục dùng sức.

“Oa ~ ”

Một tiếng khóc vang lên. Con trai trưởng của Định vương Minh Đồng cuối cùng cũng chào đời. Mà người đẻ ra đứa bé chưa kịp nhìn mặt thì đã ngất đi vì kiệt sức.

“Hắn, không sao chứ?”

Minh Đồng ôm chặt cả người Nam Lạc, hẳn cảm giác mình cũng không kiên trì nổi nữa.

“Bẩm Vương gia, công tử ngoại mất máu nhiều, miệng huyết sinh có chút bị xé, thì không có gì đáng ngại. Cần thận điều dưỡng vài ngày là sẽ khỏe mạnh.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt ~ ”

Cuối cùng Minh Đồng bệnh nặng chưa lành giống như bất ngờ còn chưa kịp liếc mắt nhìn con trai không dễ sinh của mình mà ngất chung với Nam Lạc ở trên ngực hắn

19. Chương 19

Dịch: meomoon86

Biên: Tùy Nhã

So với những nam nhân trong hoàng tộc, Minh Đồng không phải là người lớn nhất, nhưng hắn lại là người đầu tiên có con trai, điều này khiến tất cả các Vương tử đều đỏ mắt hâm mộ.

Mặc dù vừa mới dính dáng tới chuyện Giang phủ chưa bao lâu, nhưng vào ngày Định Vương thể tử vừa tròn đầy tháng, Định vương phủ náo nhiệt gần như là nổ tung. Sau khi trăm quan rời đi sau tiệc rượu, mấy huynh đệ chí giao lại tiếp tục cố chấp uống rượu, một ly lại một ly được rót vào trong bụng Minh Đồng.

Ở nơi say sưa uống rượu, thân là Thiên sư Quản Vân mà nói vừa nhìn thấy Nam Lạc đang bưng món ăn sở trường của mình là cơm xào trứng đi tới tiền đường, đôi mắt hẹp dài của hắn khẽ híp một cái, nói: “Vương phi sao lại còn vất vả như vậy, loại việc nặng này sao lại cần Vương phi lao công tự mình làm?”

“Đúng vậy, đúng là vậy!”

“Vương phi mau tới ngồi!”

Thấy một người tuyệt đối quyền uy Quản Vân vừa mở miệng, mọi người đồng loạt đáp lại đồng thời đoạt cái mâm trong tay Nam Lạc, vây quanh hắn ép hắn ngồi xuống khiến Nam Lạc thấy quẫn mà luống cuống tay chân, khoát tay lia lịa: “Ta, ta không phải...”

“Mẫu tử tử quý, người sinh ra thể tử Định Vương, nhất định là Vương phi Định Vương.”

Quản Vân tận lực lên giọng khiến Minh Đồng đang say khướt khẽ mở mắt, lúc này đôi mắt xinh đẹp như hồ ly của Minh Đồng đã sắp không mở ra được, hắn chỉ có thể mơ hồ nghe thấy một tiếng “Vương phi”, vì vậy hàm hồ kêu lên: “Vương phi, cái gì Vương phi?”

Lúc này, Minh Tông đang lãnh đạm ngồi ở vị trí chủ vị đột nhiên mở lời, thanh âm trong trẻo mà âm trầm rất có lực: “Trăm ban Nam Lạc trở thành vương phi của ngươi.”

Lời nói của Minh Tông vừa ban ra, mọi người lập tức đồng loạt nhìn về phía Minh Đồng. Tông thất anh em người nào mà chẳng biết nhân giới Cao Vu Đình của Định Vương gia chính là thích nhất các mỹ nhân, đủ các loại mỹ nhân đa dạng. Hôm nay lại muốn hắn cưới một đầu bếp vừa cao to lại đen, mọi người nhất thời đều nảy sinh hưng phấn xem kịch vui.

Quả nhiên, Minh Đồng bước chân lệch một cái, trên mặt mấy phần kinh sợ mấy phần chê bai, chẳng qua là phía trên còn tràn ngập cả mây đỏ, khiến người đời có ảo giác hắn có mấy phần ngượng ngùng: “Gì chứ? Bốn vương mới không lập gia đình với đầu bên đen kia đâu, vừa cao to lại xấu xí, làm sao mắt hồn so với các mỹ nhân được?”

Lời nói của Minh Đồng khiến tiền đường đang huyên náo lập tức yên tĩnh lại, ai cũng không nghĩ tới Minh Đồng say rượu lại trực tiếp nói như vậy, nhất thời đều có chút lúng túng. Chỉ có Quản Vân là nở nụ cười, hỏi: “Nam Lạc vì người sinh thể tử, người vì sao không thể lập hắn làm phi?”

“Có thể sinh nhiều, gì chứ, Bốn vương mới không thích tên đầu bếp đen đó đâu!”

Câu này khiến Quấn Vân càng cười sâu hơn, hần xít lại gần Minh Đồng và nói nhỏ bên tai Minh Đồng: “Chúng ta đâu có hỏi người có thích hay không thích hần, Định Vương gia?”

Minh Đồng ngủ say ước chừng phải vài canh giờ mới tỉnh, khi tỉnh dậy, hần thấy mình lẻ loi nằm ở trên giường. Hần gọi nội thị đi vào, rất nhanh đã rửa mặt thay xong quần áo, sau đó hần ngửi thấy thoang thoang mùi xông vào mũi khiến người ta không kiềm chế được mà thần di tự đắc*

(*nuốt nước miếng nghe có vẻ hơi thô, nên để nguyên là thần di tự đắc cho hay)

Đặt ly trà xuống, hần đang định theo thói quen lấy điểm tâm từ trong mâm, không ngờ giờ phút này hần mới phát hiện trên bàn ngoại trừ ly trà thì trống trơn không có thứ gì khác. Nơi trái tim cảm thấy mất mát, hần khá là không vui trừng mắt nhìn vị tổng quản đứng ở bên cạnh: “Đồ ăn đâu?”

Tổng quản Vương phủ nhìn trời một chút, cố tỏ vẻ kinh ngạc trả lời, “Vương gia ngài không phải đã đuổi đầu bếp đen xấu xí đi rồi hay sao?”

Minh Đồng “thặng” hơi mất thăng bằng một chút rồi đứng thẳng lên, sự thoải mái đột nhiên đọng lại ở trên mặt.

“Đêm qua, sau khi kết thúc yến tiệc đầy tháng của thế tự, Nam Lạc nói với Vương gia là muốn rời khỏi vương phủ, chính miệng Vương gia ngài đã nói: ‘Đi nhanh lên.’ ”

Ngày đó, sau giờ Ngọ, Định vương Minh Đồng ngồi cứng đờ ở thư phòng, rất lâu sau đó cũng không phục hồi được tinh thần.

20. Chương 20

Dịch: meomoon86

Biên: Tùy Nhã

Cách kinh thành không xa có một trấn nhỏ không quá trăm hộ gia đình, đơn giản nhưng rất náo nhiệt.

Hơn một tháng trước, có một người ngoài trấn ở trên phố nhỏ mở một quán trọ náo nhiệt, vừa là chưởng quỹ vừa là đầu bếp, là một người ngay thẳng hiền hòa, cười một cái là lộ hàng răng trắng như tuyết, mà thức ăn chỉ cần người từng ăn một lần đều muốn lần thứ hai trở lại ăn, trên trấn nhỏ đều truyền rao lớn nhỏ nên quán nhỏ một ngày lại so với một ngày náo nhiệt hơn.

“Có nên tìm người tới làm công hay không?”

Sau khi đóng cửa lại, Nam Lạc nhìn về phía màn che phía trước nảy sinh ý nghĩa này.

Thật ra khách quen đều đã từng đề cập với hần, nhưng từ trước đến giờ, hần mỗi lần đều là a a cười một tiếng nhưng cũng không để ở trong lòng. Chẳng qua cuộc sống mỗi ngày lại một dài, Nam Lạc mặc dù phát hiện bản thân mình mỗi ngày đều bận bịu đến choáng váng nhưng vẫn không thể ứng phó với số lượng khách ngày một tăng thêm, nhất là mấy ngày nay đều thấy có những khuôn mặt lạ, hần đoán chắc là bên những người từ bên ngoài mộ danh* (*yêu mến) mà tới.

Ai, vậy thì tìm người làm công đi.

Nam Lạc suy nghĩ một chút, xé năm tờ lịch, ngồi cầm đầu ngọn bút bắt đầu chấm mực viết, từ trên giấy bắt đầu hiện lên những chữ to đoạn đoạn chính chính——

‘Cần một người giúp việc, trẻ tuổi, tay chân nhanh nhẹn, chịu khó làm việc, tiền công 100 văn một tháng. Sau giờ dần tới tìm ta.’

Giờ sửu ngày hôm sau, Nam Lạc vừa mới mở cửa tiệm đã đem tờ giấy dán lên cửa tiệm, sau đó cũng không quản nữa, một lòng chuyên tâm ở trong phòng bếp táy máy làm thức ăn.

Đợi đến khi Nam Lạc có thời gian từ phòng bếp nhô đầu ra cũng là lúc ở trong điểm đã có không ít người, rất nhiều người đang cầm tờ giấy nghị luận này nọ. Nam Lạc cũng không thèm để ý, hần bận bịu chào hỏi khách nhân, cho đến tận giờ Dần. Khách nhân vào giờ Dần chỉ còn lại vài người, Nam Lạc cuối cùng cũng có chút thời gian rảnh, lúc này cửa tiệm cũng đã có khá nhiều người xếp hàng.

Nam Lạc nhìn vài người đều không hài lòng, chỉ đành hô một tiếng: “Người kế tiếp!”

Ngoài cửa có người đập một tiếng, rất mau có một người tuổi trẻ đi vào, hần có dáng vẻ chưa tới hai mươi tuổi, mỹ đến mức khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há miệng, mà trong những người sừng sốt đó tự nhiên cũng bao gồm Nam Lạc.

Người tuổi trẻ cũng không đợi Nam Lạc mở miệng, ngẩng mặt lên, không biết có phải hay không khăn trang, trên mặt có mấy phần mất tự nhiên và căng thẳng, trên môi cũng hiện ra mấy dấu răng do bị cắn, hần không được tự nhiên mở miệng ——

“Ta rất trẻ tuổi.”

“Ừ...”

“Ta tay chân cũng rất nhanh nhẹn, chịu khó.”

Minh Đồng vừa nói câu này xong, tổng quản ở trong đám người Định Vương phủ thực sự nhịn không được mà trợn trắng mắt, lại nhịn không được mà oán thăm: “Vương gia ngài còn có thể không biết xấu hổ hơn không?”

Nam Lạc vẫn còn từ trong khiếp sợ mà chưa phục hồi tâm tình như cũ, một đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào người trước mặt, điều này khiến Minh Đồng trong lòng cảm thấy khá là hưởng thụ.

“Tháng, tiền tháng chỉ có 100 văn.”

Minh Đồng gật đầu một cái, “Chỉ cần bao ăn bao ở, chỉ một văn cũng được.”

“Nga, vậy, kia... Nhưng là...”

“Kia cứ định như vậy đi.”

Minh Đồng cản lại lời nói của Nam Lạc, rồi sau đó hào phóng đi tới cửa, hướng về phía cửa có đám người đang nhòm ngó, nói: “Chưởng quỹ đã mượn ta, vĩnh viễn cũng sẽ không mượn người khác, các người đi nhanh lên.”

Minh Đồng tuy là mặc áo choàng, nhưng sự ác liệt giữa hai lông mày không giảm, mấy câu nói liền khiến mọi người chần nhíp rồi rút thối lui. Minh Đồng dừng một chút mới quay người, từng bước từng bước đi tới trước, cho đến khi đứng trước mặt Nam Lạc, trong mắt nhưng đã có mấy phần cố nén ứ át.

21. Chương 21

Dịch: meomoon86

Biên: Tùy Nhã

“Nam Lạc, thật ra thì ta...”

“Mộ Dung đệ!”

Minh Đồng còn chưa kịp phun ra mấy lời tình ý thì bị một tiếng kêu thân thiết của Nam Lạc đá trở về, hần mắt đỏ ngốc lẳng nhìn Nam Lạc vội vàng chạy tới trước mặt tổng quản vương phủ, tiếp đó chủ động ôm lấy người nọ, nhĩ tấn tương sát, giống như là một đôi phu phu mới tân hôn đã tạm chia tay nhiều ngày gặp lại.

“Đại ca, đã lâu không gặp.”

“Ừ, đã lâu không gặp. Mấy ngày nay có khỏe không?”

“Ừ, may mà có Mộ Dung đệ, ta mới có chỗ nương thân như vậy.”

Người được gọi là “Mộ Dung đệ” chính là tổng quản vương phủ, ông vốn không phải họ Mộ Dung, chẳng qua là bản tính “Lo lắng” khiến ông thật sự không vui, sau khi trưởng thành thì tự sửa lại cho mình một cái tên phong nhã, gọi là “Lý Mộ Dung”. Từ đây, Đại tổng quản là ông “lạm dụng uy quyền” ở Định Vương phủ, tất cả mọi người đều gọi tên đầu tiên là “Mộ Dung, Lý Mộ Dung mỗi lần nghe thấy đều khá là hưởng thụ.

Lý Mộ Dung liếc mắt nhìn Vương gia nhà mình, ông càng thêm lực lớn ông chặt lấy Nam Lạc. Cuối cùng cũng khiến Minh Đồng không thể nhịn được nữa mà vội vàng đứng chặn ở trước mặt Nam Lạc, hấn tức giận chỉ vào tổng quản Mộ Dung, trách mắng——

“Thì ra người đã sớm biết Nam Lạc ở chỗ nào!”

Tổng quản giống như sợ hãi cúi đầu xuống, khiếp sợ kêu: “Vương gia không hỏi cho nên...”

“Vương gia đừng trách cứ Mộ Dung đệ, là ta không tốt, tự ta với Mộ Dung đệ ám độ trần thương*.” (*tư thông)

“Phốc —— ”

Lý Mộ Dung nín cười thật lâu cuối cùng cũng cười lớn ra tiếng, Nam Lạc vốn không rõ nhìn Minh Đồng trong nháy mắt sắc mặt đen xì.

“Không biết nói chuyện thì đừng có nói!”

Minh Đồng hung hãn nghiêng răng nghiêng lợi, hấn nhiều ngày nhớ nhung nam nhân trước mắt này, rõ ràng hấn có rất nhiều lời muốn nói nhưng không thể nào mở miệng được, hấn nhìn chòng chọc hồi lâu, cuối cùng cũng không được tự nhiên mà nhìn về phía Nam Lạc nói: “Bảo bảo đáng vẻ rất khả ái, ai nhìn cũng rất thích.”

“Ừ.”

“Bảo bảo vẫn chờ người trở về đặt tên cho nó.”

“...”

Nam Lạc trầm mặc cũng không khiến Minh Đồng lùi bước, “Ta tìm người rất lâu, ta... ta rất nhớ người.”

Trong phòng đột nhiên yên lặng, Minh Đồng thuận thế tiến lên mấy bước, ngón tay hấn mới vừa đụng được vào ống tay áo của Nam Lạc, “Thật ra thì hôm đó...”

“Ta, ta đi làm cơm”

Minh Đồng mắt mắt nhìn lòng bàn tay trống rỗng của mình, chân mày đều nhăn lại.

Trước khi tiếp khách buổi trưa, Nam Lạc sẽ ăn no bụng, nhưng hôm nay có chút bất đồng.

Hất chảo lên một cái, cơm trên chảo nóng lật lên lật xuống, màu sắc trộn chung một chỗ, nhìn là muốn ăn. Lửa ở trong lò phòng bếp rất lớn, trên trán Nam Lạc đã có mồ hôi, nhưng điều đó không ảnh hưởng tới việc hấn chuyên chú nấu ăn. Trứng gà đã ngả màu vàng óng ánh, khắp nơi thơm mùi hành cắt nhỏ, Nam Lạc mở hộp muối, múc nửa muỗng muối.

“Nam Lạc!”

Thân thể đột nhiên bị người ôm lấy từ phía sau, tay Nam Lạc đang giơ muỗng muối chợt run lên một cái, nửa muỗng muối toàn bộ rớt vào trong nồi.

Nam nhân gây họa đau lòng nhìn một chảo cơm xào trứng thơm ngát, hấn nuốt nước miếng một cái, ngượng ngừng rút tay từ bên hông Nam Lạc trở về.

Buổi trưa ngày đầu tiên gặp lại Nam Lạc, Định Vương Minh Đồng được ăn một bữa cơm xào trứng khó quên cả đời.

Đó là bát cơm rất ngon, rất thơm nhưng cũng rất mặn.

22. Chương 22

Dịch: meomoon86

Biên: Tùy Nhã

Bắt đầu làm công ngày đầu tiên, Minh Đồng tự xưng là “rất trẻ tuổi chân cũng rất nhanh nhẹn, chịu khó” đã đánh vỡ hơn ba mươi chén bát, mắng đuổi đi hơn hai mươi người khách, còn nhìn chiếc giẻ lau chệch bai, nhìn về phía khách hàng thì hừ lạnh một tiếng, sau đó ngồi gác chéo chân ở trên ghế, nói: “Còn không mau đem bàn lau sạch?”

Người giúp việc so với người trả tiền còn đáng sợ hơn.

Vất vả đến gần giờ đóng cửa, Nam Lạc vẫn như thường ngày đợi sau khi tiễn người khách cuối cùng thì rửa sạch chén đĩa, bày lại thật tốt bàn ghế và đóng cửa tiệm. Vào lúc người giúp việc “Tay chân rất nhanh nhẹn, chịu khó” muốn giúp hắn một tay, Nam Lạc nhìn một đồng đồ bị vỡ nằm ở một góc phía mặt tiệm thì kiên quyết lắc đầu.

Tổng quản Mộ Dung bị Minh Đồng trực tiếp đuổi về khách lữ, còn hắn thì nhất khẩu giáo định nói hắn không có chỗ để đi, nhất định phải để Nam Lạc cam kết “bao ăn, bao ở”. Tiếp đó không không để ý phong độ điềm nghiêm đi theo bên người Nam Lạc, một câu lại một câu khơi mào đề tài, nhưng Nam Lạc so với lúc đầu càng thêm trầm mặc, chẳng qua khi nghe tới miêu tả về bảo bảo thì trên khuôn mặt đen mới có ý cười không dễ phát giác mỉm cười.

“Bảo bảo chỉ có lớn một chút như vậy, chỉ lớn như vậy.”

Minh Đồng giơ hai tay ra dấu, thỉnh thoảng hắn như vô tình liếc nhìn Nam Lạc một cái, “Mấy ngày trước khi ta tới đây, bảo bảo có thể xoay mình rồi, nó rất nghịch ngợm, thường xuyên tự cuộn mình trong tầng tầng lớp lớp thảm.”

Có lẽ là nhớ lại bảo bảo, trong đôi mắt của Minh Đồng có thêm mấy phần nhu hòa.

“Bảo bảo cũng gầy đi không ít, người mới vừa đi có một thời gian mà bảo bảo cả ngày đều khóc, ai ôm cũng không ngừng khóc, đói hết mấy nhũ mẫu cũng không ăn, thường xuyên bị đói bụng. Nam Lạc, bảo bảo còn nhỏ như vậy, người... Thế nào nhẫn tâm bỏ hắn mà đi?”

Minh Đồng thuận thế nắm tay Nam Lạc, nhưng lời buồn nôn như vậy vừa nói ra khỏi miệng khiến hắn xấu hổ đỏ cả mặt, nhưng hắn nhìn Nam Lạc có vẻ mặt nhu hòa dần thì Minh Đồng lại mặt dày tiến lên một bước——

“Nam Lạc, thật ra thì ta...”

Nhưng lời tỏ tình buồn nôn cho tới bây giờ Minh Đồng đều khinh thường, nhưng trong thời khắc này, những chữ khó khăn không kiềm hãm hiện ra trong đầu hắn, hắn nhìn người trước mắt, muốn nói ra miệng những lời đó.

Những chữ kia cứ luẩn quẩn trong đầu lười Minh Đồng, hắn đang định nói chữ “Vui” thì cửa gỗ bị mở ra, một cô nương trẻ tuổi thò đầu vào. Cô nương nhìn Nam Lạc thì cong miệng cười, mi mắt cong cong tuy không được gọi là tinh xảo nhưng lại chất phác khiến người cảm thấy ấm áp.

“Nam ca, huynh đã trở lại!”

” Ừ, hôm nay có khách quý, giúp ta thu dọn thực đường một chút, ta đi ngủ đây.”

Vừa vào phòng, cô nương đã nhanh nhẹn vỗ một cái lên trên người Nam Lạc, lại cầm cho hắn một tô nước lạnh, Nam Lạc sau khi nhận lấy liền mở miệng to uống một ngụm, hai người bọn họ ăn ý khiến Minh Đồng không cất ngang.

Minh Đồng hung hãn nhìn chằm chằm cô nương, rất nhanh có một kết luận cô nương này không xinh đẹp bằng mình, lồng ngực bị tổn thương lại tự tin hơn mấy phần, kết quả là hỏi: “Nàng là ai?”

Nam Lạc vội vàng kéo cô nương nọ hành lễ với Minh Đồng, mắt khẽ rũ xuống, thần sắc có mấy phần xấu hổ ——

“Đây là vị hôn thê chưa qua cửa của ta, tháng khác ngày lành sẽ mời Vương gia.”

=====

Ghi chú: nhất khẩu giao định = một mực bám chặt, nhất định không đổi

23. Chương 23

Dịch: meomoon86

Biên: Tùy Nhã

‘Đây là vị hôn thê chưa qua cửa của ta.’

Câu nói này chẳng những giống như một đạo sấm bổ thẳng vào đầu Minh Đồng, hắn lập tức hoàn toàn bị đánh bại, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Nam Lạc mấy tháng trước còn ôm bảo bảo nằm ở bên mình nay tựa bên người một cô nương khác.

Cô nương then thùng cúi đầu xuống, ý cười ở giữa mi mắt khiến Minh Đồng thấy sợ hãi, nụ cười mãn nguyện hạnh phúc này nói cho hắn biết rằng, đây là sự thật. Sắc mặt Minh Đồng lập tức trầm xuống, ngay cả một nụ cười cũng không thể nén giận được, con ngươi sắc lạnh khiến người người đều cảm thấy rùng mình.

Cô nương kia nhịn không được đi rút lui về phía sau lưng Nam Lạc đứng, Minh Đồng không biết hỏa khí bốc lên từ nơi nào, hắn không có cách nào khống chế được, một bước tiến lên bắt lấy cổ tay của Nam Lạc. Minh Đồng cũng không biết hắn dùng bao nhiêu khí lực, Nam Lạc vẫy tay nhưng không tránh được, trên cổ tay đã đau đớn giống như xương đã bị gãy, Minh Đồng cũng không chú ý tới.

Trên khuôn mặt bởi tức giận bất ngờ mà vằn vẹo, ánh mắt lạnh như băng thấu xương nhưng lưỡi dao sắc bén đó lại rơi trên người cô nương đó: “Người là người của ta, người sao dám lấy vợ! Nàng có mặt gì, kiểu người gì, chỉ là một cô thôn nữ mà dám mưu toan muốn...”

“Bốp!”. Một thanh âm thanh thúy vang lên giống như đất sập bị đông cũng không thể đánh tan. Minh Đồng không thể tin giờ tay mình lên, trên gương mặt nhói đau nhưng lại khiến hắn thanh tỉnh lại. Bởi vì, Nam Lạc đứng trước mặt hắn có khuôn mặt hắn chưa bao giờ từng thấy qua, trong đôi mắt lộ ra sự lạnh lùng, khinh bỉ, thống hận hắn.

Căn phòng có thể gọi là đơn sơ, nhỏ hẹp chỉ lát được người, gỗ được đóng thành giường phát ra từng tiếng vang kết, trong đêm khuya yên tĩnh phá lệ nghe rõ ràng.

Minh Đồng nằm ngửa ở trên giường, dùng chăn đắp lên mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt. Trên chăn có mùi hương rất quen thuộc, hắn ra sức ngửi, sự bức bối của mấy tháng giống như quét sạch luôn. Chẳng qua lúc này hắn đang xấu hổ nên gò má nóng lên, hắn không hiểu mấy giờ trước, mình tại sao lại nói ra những lời như vậy, hắn giống như đồ kỵ ghen tuông, thật xấu hổ không góc đầu lên được.

Mà ngực thì buồn rầu phát đau, vậy mà Nam Lạc lại nhìn hắn với ánh mắt lạnh lùng như vậy.

“Ai ...”

Trong căn phòng chỉ có mình hắn đang rên rỉ vì buồn khổ, một mình hắn càng thêm cô đơn tịch mịch. Minh Đồng lại lật người mấy lần, cuối cùng nhịn không được mà bật người dậy, chân xỏ giày, xông thẳng ra ngoài cửa.

Hắn dè dặt đẩy cửa ra, cửa gỗ cũ nát phát ra tiếng vang.

“Ai đấy?”

“... Là ta.”

Minh Đồng có chút lúng túng đứng ở cửa, ban đêm đen kịt cũng không thể ngăn cản tầm mắt của hắn, hắn nhìn một cái đã thấy Nam Lạc đang ngồi ở trên mấy cái ghế dài ráp thành chiếc giường, ngay cả giày cũng không có bỏ xuống. Ngực hắn đau xót.

“Người hay là về phòng người ngủ đi, dù sao ta cũng không ngủ được.”

“Vương gia người quyền quý, thảo dân ngủ nơi nào đều giống nhau.”

“Người đi ngủ đi, trông người như vậy ta... Trong lòng ta không dễ chịu.”

“Vương gia lại giễu cợt thảo dân rồi.”

Mấy lần Minh Đồng nhìn Nam Lạc nửa đêm không nói như bất động, hắn giờ mới hiểu thì ra bản thân hắn vẫn luôn không hiểu nam nhân trước mặt này. Minh Đồng cho rằng hắn mềm yếu dễ khi dễ, cho là hắn ngây ngô không rõ lẽ nghi phong tục, cũng không biết rằng hắn chỉ là ngoài mềm trong cứng rắn, một khi chạm tới ranh giới cuối cùng của hắn, hắn mới cương cường không ngó ngang tới gì cả, cho dù là liều mạng đến đâu rơi máu chảy.

24. Chương 24

Dịch: meomoon86

Biên: Tỳ Nhã

Minh Đồng không biết da mặt mình có phải lại dày thêm một tầng, dù đứng trước mặt là địch ý băng lạnh nhưng hắn vẫn phong sinh khởi thủy như bình thường. Chẳng qua khi nhìn thấy ánh mắt đó của Nam Lạc, hắn luôn cảm thấy nơi trái tim của hắn gần như là đau đớn.

Mười mấy ngày kế tiếp, Định Vương gia đối với công việc lau bàn dọn bát đã dần quen thuộc, mặc dù trên mặt hắn vẫn có một nụ cười dữ tợn đáng sợ. Chẳng qua không có ai có thể bỏ qua tay nghề của Nam Lạc, cho nên trong tiệm có nhiều thêm một người xinh đẹp mà quá hung thần ác sát vẫn không ngăn được khách đường xa mộ danh ngày tới một nhiều thêm.

Một ngày nọ, mặt trời mọc sớm, Minh Đồng cảm thấy tinh thần mười phần sáng lạn như đỉnh đầu có ánh dương lên cao, thể nhưng mi mắt của hắn thì không ngừng giật nảy, hắn gần như có thể cảm nhận tai họa sắp tới.

Đúng như dự đoán, còn chưa tới giữa trưa, có hai người đàn ông sóng vai đi vào, Minh Đồng đang bưng thức ăn suýt nữa đem đổ bát súp chua cay ở trong tay vào đỉnh đầu của một khách nhân, tiếp đó lòng bàn chân hắn như bốc khói khỏi mặt đất mà chạy trốn vào phòng bếp.

Nam Lạc đang rang cơm xào trứng khá là kinh ngạc nhìn Minh Đồng, “Bên ngoài không vội sao?”

“Không có bận rộn, rất rảnh rồi!”

Minh Đồng xoa xoa mồ hôi trán, ư hắn nhìn thức ăn ở trên bàn và mấy khối đậu rang, ngay lập tức xông tới cầm dao thái và hung hãn chặt xuống. Những thức ăn kia liền vang lên một tiếng vang nhỏ, Nam Lạc đau lòng liếc nhìn thức ăn ở trên bàn, hỏi: “Dao thái sắc bén, Vương gia hay là để ta tự làm đi.”

“Không không không, ta dùng kiếm có thể một lần xuyên mười lá, vừa nhanh lại vừa chuẩn, thức ăn này dùng dao tuyệt đối rất lợi hại!”

Minh Đồng dứt lời càng đùa nghịch dao thái, từng dao từng dao hạ xuống không hề giống cắt đậu rang mà ngược lại giống như khai sơn phá thạch*.

Cuối cùng cũng thấy một tiếng kêu thảm của Minh Đồng, ở trên ngón giữa gần như xuất hiện một vết máu, khối thịt lớn bị dao thái hung hãn đập xuống rơi vào giữa màu trắng của đậu rang trông hết sức nhức mắt.

“A—— ”

Minh Đồng tự giác bản thân hết sức mất mặt, hấn vội vàng đem đầu ngón tay giấu ở sau lưng, nhưng hấn không nghĩ tới Nam Lạc vọt mấy bước tới trước mặt hấn, thần sắc uhốt hoảng, còn chảo cơm xào trứng bị bỏ quên trên bếp lửa mà bị cháy.

“Mau đưa ta xem!”

Trên ngón tay trắng nõn bị mất đi một mảng thịt, lưỡi dao đâm vào rất sâu, có thể nhìn thấy xương. Nam Lạc nhìn chăm chăm vào vết thương mà bất động thanh sắc.

“Nam Lạc?”

Minh Đồng nghi ngờ hỏi thử một câu, đổi lại hấn nhận được một cái trừng mắt của Nam Lạc, mà bên trong mắt có chút hồng ——

“Ngài, ngài thật là một tên ngu ngốc!”

Minh Đồng tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh cũng không biết rằng có một ngày hấn sẽ bị Nam Lạc mắng ngu ngốc, vì kinh ngạc mà rất lâu hấn không nói ra lời.

“Đi, cùng ta trở về!”

“Không được! Tuyệt đối không thể đi ra ngoài!”

Vừa nghe thấy phải ra khỏi phòng bếp này, Minh Đồng lập tức có biểu cảm thà chết cũng không khuất phục.

“Trên dao chặt đồ ăn này có rỉ sét! Phải nhanh chóng cùng ta trở về, ta còn phải mời đại phu cho ngài!”

“Không đi ra, không đi ra!”

Định Vương ăn vạ một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, sau khi giằng co với nhau, Nam Lạc đầu đầy mồ hôi cắn chặt răng một cái, ôm chặt Minh Đồng vào ngực bước đi ra khỏi phòng bếp.

Nam Lạc bước nhanh đi tới tiền đường, “Thật có lỗi với các vị, ta bây giờ có việc cần ra ngoài gấp.”

Mọi người đồng loạt đưa mắt quét qua người ở trong ngực Nam Lạc, mỗi người ồ lên tán thưởng một tiếng, còn duy nhất hai người kia là rất có thâm ý khác mà nhìn thêm mấy lần, trong đó có một người mặc chiếc áo choàng diêm lệ gấp vào lật ra chiếc quạt xếp trong tay mình tạo thành tiếng vang “Chặc chặc”.

Ghi chú:

Phong sinh khởi thủy = gió nổi nước lên

Mộ danh = Yêu mến tiếng tốt của người khác.

Khai sơn phá thạch = Khai phá nơi hoang vu hiểm trở; tạo nền móng cho một công việc khó khăn phía trước

25. Chương 25

Dịch: meomoon86

Biên: Tùy Nhã

Tin đồn Định Vương ở kinh thành là một mỹ nhân yếu liễu đào tơ, chỉ một thoáng không cẩn thận sẽ liên ngã, tin đồn cũng từng truyền tới tại Nam Lạc, nhưng hần chưa từng bị bệnh nên tự nhiên cũng không hề tin tưởng vào cái tin đồn một người nam nhân trưởng thành có thể bị ốm yếu. Chẳng qua là ngày hôm nay, thực tế đã bức bách hần không thể không tin lời đồn này.

Nam Lạc một đường chạy như bay ôm Minh Đồng trở về nhà, đại phu chân trước mới vừa bước vào ngưỡng cửa thì cả người Minh Đồng đã nóng lên. Đôi mắt Minh Đồng đóng chặt, lông mi run rẩy, màu da trắng nõn bắt đầu đỏ rực, đôi môi trắng như tuyết trông không có chút máu, chỉ nhìn như vậy thôi cũng có mấy phần liên tưởng kinh tâm động phách*. Huống chi, chuyện Minh Đồng trần trối hậu sự thật sự đã làm qua không chỉ một lần, lúc này hần nằm trên giường giả chết nên diễn trò là chuyện hết sức quen thuộc.

“Nam Lạc...”

“Đây, ta ở đây”

“Ta biết ngươi trong lòng oán ta, ta không trách ngươi, lúc trước đúng là ta sai... Khụ khụ (Ho khan một cái)... Chẳng qua là ta chưa bao giờ thích ai, đây là lần đầu, đơn thuần mà nói, mới có thể đối xử với người như vậy. Hôm nay ngươi muốn thú người khác, ta, ta...”

“Sẽ không, ta sẽ không thú ai cả! Vương gia, ngài phải cố chịu a ô...:

Hần tử cao to có chút mù quáng, mà Minh Đồng không biết xấu hổ nằm ở trên giường lại đang vui mừng, mi mắt không dễ phát hiện đang run lên, chỉ tiếc Nam Lạc là một người “ngay thẳng đơn thuần” chân chính không hề chú ý tới điểm này.

“Hôm đó sau khi say rượu, ta nói những lời tuyệt đối không phải như vậy, ta chỉ nghĩ những thứ oanh oanh yến yến kia dây dưa với ta, ta luôn muốn rời khỏi nơi đó, nên mới nói câu “Đi nhanh lên”... Khụ khụ (Lại ho khan một cái)! Nam Lạc, hôm nay ta cũng không còn nhiều nữa, ngươi hãy tha thứ cho ta được không, như vậy cũng khiến ta cảm thấy an tâm ra đi...”

“Vương gia!”

Nam nhân thật thà nhào tới trước giường, hần nhanh tay ôm Minh Đồng vào ngực, động tác nhanh và mãnh liệt khiến Minh Đồng đang say sưa trong trạng thái diễn cũng bị kinh ngạc cả kinh. Hần đang cân nhắc mình có nên hay không nên nâng lên hai cánh tay để ôm trả người này, thì phát hiện cổ mình có một cảm giác ẩm ướt khiến hần không khỏi ngẩn ngơ. Chờ đến khi hần kịp phản ứng, hần liền mừng như điên, ngực đập nhanh từng hồi.

“Nam Lạc ngươi đang khóc sao?!”

Giọng nói vui sướng có lực như vậy nào giống người sắp chết, chẳng qua lúc này Nam Lạc đang thương tâm muốn chết, hai mắt hần sưng đỏ giống như quả đào, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống, nhìn thân thể cao lớn của hần thật sự có chút cổ quái. Nhưng lúc này trong mắt Minh Đồng lại chỉ cảm thấy hết sức khả ái.

Nam Lạc cũng không biết hần bị làm sao, từ sau khi chống gậy đưa cha hần thì chưa hề khóc qua, Trương nãi nãi qua đời hần cũng khóc lớn nhưng không cảm thấy thống khổ như bây giờ, hần nhìn nam nhân cũng không coi là tốt đang nằm trên giường lúc này thật yếu ớt, trong ngực hần giống như bị dao thái cắt từng miếng, đau đớn đến không thể thở nổi.

Hai người vui buồn ôm nhau giống như đang tuyệt trần vu thiên ngoại, đại phu bị gọi tới chạy gấp thì đang lau mồ hôi, lần thứ tám phải mở miệng khuyên nhủ: “Chẳng qua chỉ là chút rỉ sét lấy nhiễm, thoa ngoài da mấy ngày sẽ tốt, hai vị không cần như vậy.”

Đại phu lần thứ tám khuyên giải an ủi vẫn như cũ bị hoàn toàn không được chú ý đến, cuối cùng, hai nam nhân vừa mới tìm tới trong tiệm đi đến cũng đã tới nơi, đi phía trước là một nam nhân mặt cười đang ôm đầu đau khổ, bước tới trước mặt Minh Đồng, bị thống nói ——

“Sao ngươi có thể dọa lạc tới mức này hả? Dối trá, mặt dày, khổ nhục kế, giả chết, ngươi cái gì cũng làm đến cực điểm, ngươi khiến phụ vương ngươi và ta làm sao chịu nổi đây? Làm sao chịu nổi?”

=====

Ghi chú: Kinh tâm động phách = chấn động lòng người

26. Chương 26

“Người bị Vương phi còn chưa qua cửa của người ngang nhiên ôm đi khắp cả trấn, Minh Đồng, người thật sự là rất có tiền đồ đấy.”

Một người mặc cẩm bào màu hồng đan xanh, vốn là sự kết hợp trang phục rất tục nhưng trên người này lại nhìn không ra nửa điểm tục khí, ống tay áo hơi rộng lớn có mấy phần phiêu dật, trên gương mặt cương nghị cũng dị thường diêm dúa. Minh Đồng chỉ lãnh đạm liếc mắt một cái, nói: “Nghe nói phụ thân năm đó cũng ôm phụ vương chạy xuyên cả Minh thành, tình cảnh kia nhất định cũng không khác xa tình cảnh như con trai người hôm nay.”

Đôi mắt hồ ly run lên, kêu: “Tất nhiên rồi, dĩ nhiên rồi.”

“Chẳng qua là phụ thân gắng gượng đem phụ vương đang bị tiêu chảy mà chạy, nước mắt gấp đến độ cũng phải rơi, chắc hẳn phụ thân cũng nhớ chút nào chứ?”

“Phốc ——”

Một tiếng cười từ sau lưng truyền tới, rất nhanh Minh Văn như hổ bộ sinh phong đặt mông ngồi xuống trước giường, “Cha con hai người các người một khắc cũng không thể yên được. Thấy thế nào rồi, khó chịu ở chỗ nào?”

Bàn tay rộng lớn đặt ở trên trán Minh Đồng, nhiệt độ nóng bỏng khiến hắn nhíu mày chặt, ông nhìn về con trai với ánh mắt ôn nhu và lo âu.

“Phụ vương, ngài sao lại tới đây?”

“Mộ Dung gửi thư tới, thúc giục ta cùng cha người hạ sơn trông chừng người.”

“Trưởng tôn ngài đầy tháng ngài cũng không chịu xuống núi, vậy mà giờ này sao lại nhớ nhung tới con trai mình chứ.”

Đối mặt với phụ thân rất nhiều năm không thấy này, Minh Đồng có chút dè dặt, khẩu ngữ mang theo theo vài phần oán trách. Minh Văn chỉ cười một tiếng, “Vương phi con trai cũng bỏ nhà ra đi, làm phụ thân sao có thể ngồi yên?”

“Tên Lý Mộ Dung đáng chết!”

Nghe vậy, vẻ mặt của Na Trương giống như đột ngột vặn vẹo dữ tợn, cắn răng nghiêng lợi: “Một ngày nào đó Bổng vương phải đem hắc đá cho Quân Văn, để hắn nửa đời sau còn dám phách lối như vậy nữa không!”

“Vô quýt dày có móng tay nhọn, hôm nay người cũng không mong đợi chạy đến nơi này?” Minh Văn hơi nghiêng người sang, cẩn thận quan sát Nam Lạc một phen, “Tài nấu nướng của người rất tốt, mới vừa rồi ta ở trong tiệm của người ăn rồi.”

“A ta đây, tiệm của ta!”

“Người quên còn một chảo cơm xào trứng, càng quên tắt lửa, chờ người giờ khắc này nhớ tới thì chỉ sợ tiệm nhỏ kia của người đã sớm hóa thành tro bụi. Tâm tư của người toàn bộ đều ở trên người Minh Đồng, nên mới quên mất thôi.”

Minh Văn nói một lời khiến người trên giường và dưới giường đều quẩn đến đỏ cả lỗ tai, Nam Lạc gấp đến độ hồi lâu mà không nói ra được từ “ta”, nhưng hắn vẫn mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh Minh Văn ——

“Nam Lạc, thấy hai người chúng ta mà không làm lẽ sao?”

“Dạ, dạ!”

Minh Đồng ngăn trở không kịp, Nam Lạc đã phốc một tiếng quỳ xuống, đang định dập đầu, nhưng lại bị cản lại: “Khát, bưng lên hay ly nước trà đi.”

Nam Lạc biết điều lại quỳ xuống trình lên nước trà, sau đó dập đầu xuống nói: “Nam Lạc ra mắt Vương gia, Tương gia!”

“Không đúng”. Lòng mày Minh Văn nghiêm túc, nói: “Là phụ vương, phụ thân. Lần nữa, lại nói một lần nữa.”

Nhìn sắc mặt âm trầm cùng lời nói uy nghiêm thật là kinh khủng, Nam Lạc hoàn toàn bị khiếp sợ vội vàng dập đầu xuống nói: “Nam Lạc ra mắt phụ vương, phụ thân.”

” Ừ, không tệ, coi như là uống qua nước trà của con dâu.”

Minh Đồng vừa mới thấy mùi mật này khuôn mặt tươi cười so với hoa còn rực rỡ hơn, chỉ đáng thương cho Nam Lạc vẫn còn mờ mịt mà bị gạt cả một đời.

Dưới sự chiếu cố hoàn toàn từ tài nấu nướng của Nam Lạc, Minh Đồng rất nhanh hạ sốt. Chẳng qua không đợi hần thuyết phục Nam Lạc trở về cùng với hần, hần đã nhận được lệnh bài thúc giục hần lãnh binh xuất chinh.

Kết quả là Minh Đồng quyền luyện không thôi một lần lại một lần nói: “Tiệm nhỏ này sẽ để lại cho Nguyệt Hồng, ta sẽ lưu người chiếu cố nàng.”

“Bảo bảo muốn người, người không thể bỏ lại nó.”

“Ta, ta cũng nhớ người, người trở về, chờ ta trở về cùng người thành thân.”

Hồi cuối

Ngày đó khi đại quân hồi triều, cửa thành mở toang, trăm họ trùng điệp chào đón ngàn dặm. Minh Đồng là người cuối cùng đi vào, hần dài cổ nhìn, vừa nhìn vừa có mấy phần trông đợi lại có mấy phần buồn.

Cuối cùng, chờ ngàn quân đã vào thành hết, ở dưới một tàng cây giữa đồng nơi ngoại ô, trong tầm mắt của Minh Đồng, có một người một thân đứng ở đó.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-dinh-chung-than>